JURNALUL® S.F.

Nr.12 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Damon KNIGHT

Roberto QUAGLIA

Harry HARRISON & Barry MALZBERG

Florin MUNTEANU

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

CENACLUL „SFERA“

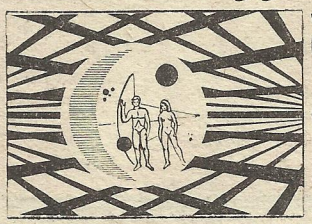

Pe data de 17 ianuarie 1993 a luat fiinţă, la Brăila, cenaclul de literatură şi arte vizuale „Sfera“, cu sprijinul Fundaţiei pentru Tineret şi a Facultăţii de Ingineri - Brăila, la iniţiativa domnului Aurel MANOLE.

Denumirea cenaclului: „Sfera“ (anagrama „Era SF“) vrea să vizualizeze dorinţa noastră, a „sferoizilor“, de împlinire, de a tinde spre noi limite ale „Universului SF“, domeniu în care vom exista şi ne vom dezvolta ca o Sferă unică a Creaţiei.

În cadrul şedinţelor ce au loc în fiecare duminică, la Facultatea de Ingineri, urmărim respectarea unui program care are ca principale puncte: prezentare de grafică, de literatura (noutăţi editoriale şi creaţii proprii), vizionarea unor filme de referinţă a genului. Ca obiectiv principal, în viitor, avem în vedere editarea unei broşuri proprii.

Promotorii cenaclului sînt:

– Aurel MANOLE (preşedinte de onoare)

– Florin GHEORGHIŢA (preşedinte)

– Aurelius BELEI (vicepreşedinte)

– Carmen COZEA (secretar)

Adrese de contact:

– tel. 094-640011: GHEORGHIŢA Florin, Calea Galaţi, bl. I1, sc. 5, ap. 90

– tel. 094-635627: COZEA Carmen, Viziru III, bl. D4, sc. 1, ap. 6.

Menţionăm, de asemeni, că ne-am anunţat existenţa printr-o scrisoare către ProCon SF şi dorinţa de a deveni membri ai Federaţiei Naţionale de Tineret pentru Science-Fiction alături de celelalte cenacluri şi cluburi din ţară.

Cu ocazia ultimei întruniri a Filialei clubului „Quo Vadis“ din Ploieşti s-a hotărît înaintarea cererii de organizare în oraşul Ploieşti a ROMCON-ului 1993, congres naţional al creatorilor şi fanilor de S.F.

Cererea oficială va fi înaintată de preşedintele clubului, dl Dan TĂRĂCILĂ, Asociaţiei Române de Science-Fiction şi Federaţiei de Tineret pentru Science-Fiction, Ştiinţă Prospectivă şi Impactul cu Viitorul.

Marian IRIMIA

● În cadrul „Zilelor Sigma“ din mai 1993 se va organiza şi o sesiune de comunicări pe tema „Relaţiile dintre literatura SF şi paranormal“.

Pentru cei care vor susţine comunicări, cheltuielile de deplasare la Piatra Neamţ vor fi suportate de organizatori.

Textele comunicărilor trebuie să ajungă la Clubul Sigma, pînă pe 01.05 1993, pe adresa Of.poştal 3 - C.P. 49 - 5600 Piatra Neamţ.

Relaţii suplimentare la telefon 093/615685 între orele 20,00-22,00.

Baza marţiană a ieşit din stază

În urmă cu 20 de ani, la 23 ianuarie 1973, cîţiva temerari români au înfiinţat prima bază marţiană, conlocuind paşnic cu monştrii lui Wells şi cu umanii lui Bradbury. Baza era cunoscută ca fiind cenaclul marţienilor şi contribuia ca iarna uitării să nu-şi trimită fulgii de moarte peste SF-ul românesc.

Acum mugurii unei alte primăveri SF stau să-şi deschidă floarea. Baza SF marţiană a revenit la viaţă. SF-ul nu are bătrîni, ci doar oameni cu experienţă, dornici să-i sprijine pe cei la început de drum. Doar în SF generaţiile pot colabora optim... deci sînteţi aşteptaţi pe Marte de Cecilia Dudu, Horia Aramă, Ion Hobana, Alexandru Mironov, Romulus Bărbulescu şi de ceilalţi. Fie ca, în curînd, să auzim veşti bune şi despre cenaclul Solaris.

A consemnat în jurnalul de bord al Jurnalului SF:

Nicu GECSE

● S-a redeschis cenaclul „String“. La şedinţa din 10 martie au citit Mihai Răuţă şi Radu Liviu.

Următoarea întîlnire pe 26 martie.

ULTIMA ORĂ

Arme verbale erau la îndemînă: vise, imaginaţie, talent, ştiinţă, dragoste pentru literatură şi pentru om.

Treptat însă, trecerea anilor (şi nu doar ea) părea să-i forţeze pe tot mai rarii locuitori să părăsească baza. Numai că în SF există mereu soluţii în situaţii limită, astfel că baza şi-a suspendat funcţiile vitale intrînd în stază. Moartea aparentă a fost dublată de pierderi grele: V. Colin, V. Zednic. I.M. Ştefan... dar garda SF nu s-a predat!

●MIERCURI 18. 03 A.C. LA ORA 18.00 VA AVEA LOC ÎN SALA DIN PIAŢA AMZEI A TEATRULUI MASCA PRIMA CONFERINŢA A DOMNULUI FLORIN MUNŢEANU DIN CICLUL DEDICAT ŞTIINŢEI COMPLEXITĂŢII.

Ţinînd cont că între variantele de traducere propuse de mine şi materialul apărut la editura Valdo (care îşi rezervă toate drepturile asupra variantei în limba română a romanului Fantoma Adîncurilor de Arthur C. Clarke) sînt diferenţe esenţiale, cu grave cenzurări de text, greşeli gramaticale, cacofonii, dezacorduri gramaticale, liezonuri rezonînd licenţios şi galimatii, scriitorul Mihail Grămescu se dezice de orice legătură cu versiunea editată.

Mihail GRĂMESCU

Premiera la Festivalul filmului fantastic, science-fiction & Thriller de la Bruxelles

Rival al Festivalului de la Avoriaz, „Festivalul Internaţional al Filmului Fantastic, Science-Fiction“ de la Bruxelles îşi va sărbători anul acesta cea de-a 11-a ediţie. Juriul va acorda Corbii - premiile se numesc aşa în onoarea lui E.A. Poe - precum şi mai multe premii speciale.

Anul acesta Festivalul se va desfăşura între 12-27 martie şi ne dă prilejul consemnării unei premiere care sperăm să fie de bun augur: pentru prima dată în festival a fost inclus şi un film de science-fiction românesc. E vorba de filmul lui Cristian Lăzărescu „Hăitaşii“ care a cîştigat anul acesta unul din premiile Festivalului de la Costineşti şi care va fi prezentat pe 21 martie la ora 13,30 în Auditorium du Passage 44 în cadrul competiţiei de scurt metraje.

Scenariul filmului îi aparţine tot lui Cristian Lăzărescu şi are la bază povestirea lui Dino BUZZATI „Vînătoarea de bătrîni“. Acţiunea se desfăşoară într-un viitor nu prea îndepărtat în care uciderea bătrînilor este o îndeletnicire legală. Practicanţii acestei profesii sînt tineri înregimentaţi în trupele de hăitaşi. Unul dintre ei îşi va întîlni în decursul unei acţiuni propriul tată...

I. BĂNUŢĂ

JURNALUL S.F. SE PREZINTĂ

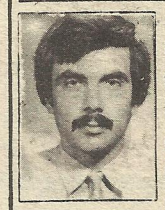

Născut în 1954 în Hîrşova, George Ceauşu face studii liceale în Hîrşova şi Constanţa, iar de specialitate în Iaşi, unde se întîlneşte cu *science fictionul* românesc prin intermediul cenaclului **Quasar**. În colectivul de conducere al acestuia figurează din 1980. Ca partener al fraţilor Merişca sau al celor doi „Sorin“ (Antohi şi Simion), îşi „vîră nasul“ în mai toate apariţiile publicistice şi editoriale ale cenaclului. la parte, nu foarte „avîntat“, la mişcarea fandomială, ajungînd uneori şi la întîlnirile ei importante. Juriile convenţiilor naţionale SF din perioada 1979-1990 sau ale diverselor concursuri literare îi cultivă oarecari iluzii, premiindu-l la povestire, nuvelă ori eseu.

În 1988 debutează editorial la Editura Junimea din Iaşi cu romanul „Înstelata aventură“. Este inclus în nouă dintre antologiile româneşti de *science fiction* apărute după 1981. În cadrul revistei „Bursa de Est“, începînd din octombrie 1992, realizează QI, primul nostru supliment săptămînal de *science fiction* (Jurnalul SF apare din decembrie 1992!). Din 1990, „Quasarul“ şi „QI“ (cercul de interdisciplinaritate „Quasar“, Iaşi) alternează în şedinţe săptămînale. În încercarea de punere sub o cupolă culturală mai largă a *science fictionului*, CNI-urilor şi ştiinţelor de frontieră. Avînd pregătire de informatician, doctorand în informatică şi în filosofie, lucrează la ora actuală în cadrul Catedrei de logică şi semiologie de la Facultatea de Filosofie a Universităţii „Al.I. Cuza“ din oraşul care l-a adoptat.

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURA ŞI ARTA

Colegiul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti

tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Coperta de: DI MACCIO

Teme şi motive SF

CAL: animal domestic ierbivor, imparicopitat. JONATHAN SWIFT a imaginat în „Călătoriile lui Gulliver" (episodul „Călătoria în ţara Houyhnhnmilor") o societate în care calul şi omul şi-au inversat rolurile, procedeu utilizat în scopul satirizării inegalităţilor sociale.

CALLISTO: satelit al planetei Jupier, descoperit de Galileo Galilei în anul 1610; diametru: circa 5.000 km. Pe acest astru se desfăşoară acţiunea povestirii „Dangerous Callisto" de ISAAC ASIMOV.

CALMAR: cefalopod din genul Loligo, cu corpul alungit, conic, cu înotătoare triunghiulare şi orificiul bucal înconjurat de zece tentacule. Calmarii gigantici pot ataca chiar şi cetaceele de mari dimensiuni (caşaloţi, narvali etc.). Face parte din bestiariul scrierilor proto-S.F.

CANALELE MARŢIENE: „existenţa" lor a fost „descoperită" de astronomul italian G.V. Schiaparelli şi reconfirmată de americanul Percival Lowell (1855-1916), ceea ce a generat teoria existenţei unei civilizaţii marţiene. Se presupunea că acestea reprezintă un vast sistem de irigaţii şi aducţie a apei la scară planetară. Teoria l-a influenţat pe H.G. Wells în conceperea romanului „Războiul lumilor". Menţionăm însă că existenţa acestor canale nu a fost confirmată de prospectările efectuate de sondele spaţiale americane care au survolat suprafaţa planetei.

CARACATIŢĂ: cafalopod din genul Octopus, avînd un corp oval şi opt tentacule cu ventuze. Caracatiţele gigantice pot manifesta tendinţe agresive: JULES VERNE – „20.000 leghe sub mări", G.B. ADAMOV – „Taina celor două oceane", WILLIAM HOPE HODGSON – ciclul „Men of the Deep Waters", ş.a. Avînd în vedere complexitatea creierului acestor cefalopode, s-a imaginat şi posibilitatea existenţei unei inteligenţe: IGOR ROSOHOVATSKI – „Noaptea planctonului".

Mihaela şi Cristian IONESCU

(va urma)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director tehnic:
Eustaţiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:
Horaţiu Olimpiu RĂDULESCU
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA, Sorin PÎNZARU, Ovidiu RISTEA, Marius GROZA, Sorin STOIAN

Corectură:
Neguţa SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Eufimia MĂGUREANU, Cristina VASILE

Montaj offset:
Daniela ŢOŢAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor

JURNALUL ®

Director:
Dan DIACONESCU

Redactor şef:
Marius TUCĂ

S. F. NEWS

PREMII

GRAND PRIX 1993 DE L'IMAGINAIRE (ex-Grand Prix de la Science-Fiction Francaise – ROMAN FRANCEZ: Demain, une oasis; de AYERDHAL (ed. Fleuve Noir) – ROMAN STRĂIN: Dansul scalpelului; de Garfield Reeves-Stevens (ed. Presses dex la Cite)

– NUVELĂ: Accident de dragoste; de Wildy PETOUT (în „TERRITORIRES DE L'INQUIETUDE 4", antologie de Alain DOREMIEUX – ed. Denoel).

TELEVIZIUNE

1. A luat naştere un nou canal de televiziune prin cablu consacrat exclusiv genului SF (Fantastic) Horror şi intitulat „THE SCI-FI CHANNEL". Acest nou program emite 24 de ore din 24 şi a debutat cu difuzarea versiunii inedite (adică integrală) a „Războiului stelelor".

El se va situa pe locul doi în producţia de filme şi telefilme – aproximativ 12 pe an.

Printre proiectele „Sci-Fi Channel": difuzarea serialelor:

„DR.WHO", „PRIZONIERUL", „INCREDIBILUL HULK", „LOST IN SPACE", „HIGHT GALLRY", „GALACTICA", „RĂZBOIUL LUMILOR";

– filme: „VIITORUL IMEDIAT", „FUTURE COP";

– desene animate, reportaje în colaborare cu NASA.

2. PROIECTE

– „FRANKENSTEIN": produs de F.F. COPPOLA şi regizat de Jöel SCHUMACHER, scenariu de James V. HART.

– adaptarea celebrului roman al lui Robert A. HEINLEIN scenarizat de Daniel WATERS („BATMAN 2") cu Tom HANKS în rolul principal.

– „NEMESIS" de Albert Pyun („CYBORG") cu francezul Olivier GRUNER.

– „BUBBLE MAN" care va marca reîntoarcerea lui Stanley KRAMER ca scenograf.

– se vorbeşte de o ominentă ecranizare a ciclului „FONDATION" a lui Isaac ASIMOV ale căror drepturi de autor au fost cumpărate pentru cocheta sumă de un milion de dolari (pentru primele trei romane).

LITERATURĂ

– Mai întîi o surpriză: reîntoarcerea lui Douglas ADAMS cu al patrulea volum al ex-trilogiei „GHIDUL DRUMEŢULUI GALACTIC", intitulat „MOSTLY HARMKESS" în care îl regăsim pe Ford Prefect – devenit critic gastronomic – şi o nouă căutare a unui loc asemănător Pămîntului (care a fost distrus în primul volum pentru a face loc unei autostrăzi intergalactice!). În plus veţi găsi, citez: „răspunsuri la tot felul de întrebări la care nici măcar nu v-aţi gîndit, fără a vă da seama!"

– Robert SILVERBERG a publicat un nou roman „THE FACE OF THE WATERS" care istoriseşte lupta pentru supravieţuire a unui mic grup de oameni exilaţi pe una din insulele artificiale ale unei lumi oceanice şi descoperirea unui secret mult timp ascuns de valuri ca şi a unui continent plin de mituri şi mistere.

– O biografie a lui A.C. CLARKE tocmai a apărut de sub pana lui Neil McALEER.

– Recent au apărut şi două cărţi postume: una conţine călătoriile lui Robert HEINLEIN şi se numeşte „TRAMP ROYALE", iar a doua, „SONGS OF MUAD'DIB", e o culegere de poeme semnate – aţi ghicit! – Frank HERBERT.

– Spre disperarea fanilor săi Roger ZELAZNY a apărut pe piaţă cu al zecelea volum al ciclului „PRINŢILOR DE AMBRA" intitulat „PRINŢUL HAOSULUI". Disperarea provine din faptul că nimeni nu poate garanta că este ultimul volum al susnumitei serii.

– A apărut şi o nouă revistă de science fiction, ea aparţine scriitorului Mike RESNICK şi se numeşte: „SCIENCE FICTION AGE".

CINEMA

● În curînd „Split Second", un thriller SF în regia lui Tony Maylan. Actorul Rutger Hauer, în rolul principal, încearcă să scape prin toate mijloacele de un „Alien" pus pe rele.

● După succesul lui „Hook" se pregăteşte o „continuare". Regizorului Joe Dante îi revine misiunea să ne povestească copilăria lui Peter Pan.

● Spielberg a abandonat proiectul ecranizării bestsellerului lui Stephen Hawking: „O istorie a timpului". Ideea a fost însă preluată de Errol Morris, care ne va arăta în curînd o mare istorie a universului.

● Luptă mare între Mario Kassar, patronul casei de filme „Carolco" („Terminator 2", „Basic Instinct", „Universal Soldier" etc.) şi Menahem Golan, patronul altui gigant al filmului: „Canon". Motivul este „dreptul de autor" pentru „Spider Man", pe care îl deţine ultimul, iar „Carolco" ar vrea să-l obţină. Pentru a vă da seama de amploara proiectului lui Mario Kassar, doar cîteva nume ale echipei filmului: Cameron, Schwarzenegger, Nicholson. „Canon" nu se lasă însă impresionat.

Nicolae C. ARITON
Ionuţ BĂNUŢĂ

Eternitatea-societate anonimă

de ROBERT SHECKLEY

Apărut, în original, în 1959, „Timpul asasin" a fost primul roman al lui Sheckley. „Eternitatea-societate anonimă" reprezintă o variantă revăzută şi restrînsă a acestuia.

Eroul principal este acelaşi Thomas Blaine, asistent-designer de yacht-uri, care, într-o noapte a anului 1958, este ucis prin coliziunea automobilului propriu cu o altă maşină. Dar Rex, puternic trust din 2110, reuşeşte să-i recupereze spiritul, aducîndu-l în viitor şi dîndu-i un corp de împrumut. Reînviat din scopuri pur publicitare, Blaine nu va avea altă soluţie decît să se adapteze noului său trup grosolan şi moravurilor secolului 21, cu cabinele sale pentru sinucidere, cu asigurarea „Lumii de dincolo" pentru cei ce-şi pot plăti nemurirea şi cu bizarul zombi, care-l urmăreşte ca un simbol al conştiinţei sale malefice.

BIBLIOTECA S. F.

La Scheckley, nemurirea, debarasată de orice conotaţii religioase, nu este decît un produs de consumaţie ca oricare altul, datorat, în exclusivitate, puterii banului. Omul viitorului, asemeni contemporanilor noştri, aleargă după reuşita socială şi după bunurile materiale, uitînd, pur şi simplu, să trăiască. Satiră a modului de viaţă american şi a societăţii de consum actuală, acest roman este demn de verva obişnuită a lui Sheckley; prin urmare, nu trebuie ratat.

De notat că această versiune stă la baza filmului „FreeJack", al lui Geoff Murphy (cu Mick Jagger, Emilio Estevez şi Anthony Hopkins), apărut pe ecrane în primul semestru al lui '92.

Traducere şi adaptare de
Ioana MUNTEANU

REVOLUTION NIGHT CLUB

ERAU LA SUBSOLUL CLUBULUI EXOTIC ŞI, CHIAR DUPĂ STANDARDELE CELOR MAI bogaţi androizi din Wane (una dintre ultimele mici rezervaţii de umani primari), luxos. Folia tapetului imita igrasiile antice înflorite ca lepra zidurilor cetăţilor lacustre în pragul scufundării. Iar cristalul plăcilor pardoselii era conceput să imite solul mizer cu iz de hambar foşgăitor golit de orzoaică încolţită. Prin cotloane şobolanii mecanici ronţăiau, calmi, boabe de grîu din miniplant.

În catul de sus tronau sălile largi ale stăpînilor; se adunau acolo, în principal, pentru a inspira în grup, ozon – ceea ce ar fi fost deja „semilegal", cum se spunea, şoptit. Şi, după cum se bănuia şi pentru oxigen lichid, de contrabandă. În timp îşi compromiteau performanţele, dar, pe moment, îşi procurau fericirea, extazul – şi clubul rezista. Fuseseră denunţuri repetate; dar, după razii, rapoartele federale puteau doar semnala „valori de răspuns în limite normale" pentru androizi, „uşoare creşteri ale indicilor de agresivitate" la umanii primari; şi, relativ ciudat, note dintre cele mai diverse pentru şobolanii mecanici, anomalii mărunte pe seama mediului favorizat.

Subsolul aparţinea de drept, însă, slujitorilor. Era ora la care ei se strecurau lent, cu priviri stinse, tăcuţi – animaţi, parcă, doar de ura comună pentru tot ceea ce nu era viaţă vie.

În spotul luminos un vorbitor se străduia să le capteze atenţia, repetînd aceeaşi frază rece şi uscată, ca picăturile de sincristal ce se prelingeau pe pereţi, imitînd apa: „Să piară, să dispară cei ce ucid viaţa!" Iar cînd ei, în fine, se opriră strîns în jurul lui şi se făcu linişte deplină, el îşi drese vocea şi începu, grav:

– A fost întîi o vibraţie, cuvîntul, care s-a făcut noapte şi zi, uscat şi mare, munte, pădure, vieţuitoare; omul a fost creat apoi, fiind nevoie de unul care să le stăpînească, pe toate. Şi omul a creat roboţii, apoi androizii cu cod genetic, strămoşii perfecţionaţilor noştri stăpîni de azi; dar ei i-au luat puterea şi-au născocit codul uman reglabil. Noi am rămas şi sîntem excluşi din lumea mare , noi cei mai vechi şi singurii naturali, o mînă, cît să le mai umplem vreo cîteva biorame. Şi ne complacem într-o soartă fără viitor!

Perechi de ochi reflelctorizanţi îl urmăreau din clarobscur, stingîndu-se şi aprinzîndu-se alternativ, pe ritmuri nesincronizate. Murmurul şters, aproape ritual, spunea ceva neînţeles. Iar vorbitorul răspunse.

– Acum, nu mîine! Mîine nu există – ni l-au furat, şi-acum noi trebuie să-l luăm cu forţa înapoi, să-i fim noi stăpîni de azi încolo! Atunci am cîştiga de partea noastră timpul însuşi!

Nu, acum e prea devreme – dacă nu reuşim? Unde ne-am ascunde, cum am trece pădurea, cum facem legătura între rezervaţii, cum i-am convinge pe fraţii noştri vitregi să fie cu noi? Chiar proprii noştri părinţi ne-ar renega! Să nu fi fost noi primii, să fi trebuit să continuăm doar ceva început şi fără cale de întoarcere... Aşa însă, e imposibil şi tu ştii că este aşa, de fapt ce urmăreşti? Şi cine eşti, de fapt? Şi ce vrei de la noi?

Aerul devenise opac, cleios, cu fiecare nouă fumigenă emanată – şi trebuie să fi fost cu zecile, căci şobolanii mecanici nu pridideau cu stinsul mucurilor ce săltau din toate direcţiile, trasoare miniaturale ce desenau curbe luminiscente de-o clipă, aterizînd apoi în spoturi de jar minuscule, stinse cu cîte-un ront-ront eficient.

Vorbitorul se prăbuşise în conul de lumină. Părea că nu mai avea să se-ntîmple nimic cînd, lîngă el, printr-un chepeng se materializă un şobolan viguros şi calm, care cu gesturi largi îi invită să îl asculte.

– El vine din trecutul vostru, să smulgă pentru voi un viitor la care vi s-a blocat accesul. Şi pentru asta e gata să vă fure infimul prezent la care aveţi dreptul, să vi-l sacrifice – şi pentru ce? Aveţi acces la informaţie, legi protecţioniste de microcultură şi creiere microcelulare cu oxigen; sînteţi atît de naturali şi, deşi anacronici, Mama Pădure e de partea voastră. Dar umanii primari nu mai pot stăpîni – aţi abdicat odată, deci veţi mai abdica. Sînteţi iresponsabili şi-aveţi o influenţă nocivă asupra a tot ce atingeţi. Uitaţi-vă la androizi – păreau a fi o şansă unică, şi certă – perfecţiune funcţională, afect, anduranţă... şi se duc sub ochii voştri, de răul verdelui pădurii pe care nu ei îl sintetizează, tînjind după doruri la care n-ar ajunge nici dacă n-ar mai ieşi ozon concentrat sau oxigen lichid sau fumigen... Sistemul imunoprotector cedează pas cu pas – cît credeţi că o vor mai duce? Şi-apoi, în curînd, va fi haos – ce veţi şti voi, scalvii, să faceţi? Sau poate credeţi că fraţii voştri, umanii secundari terţiari... vor accepta să facă drum întorrs, să-şi smulgă din creiere şi oase ceea ce le este, de mult, natura secundară? E necesară o nouă specie, viguroasă, diferită de tot ce-a fost deja... Dar... dacă totuşi vreţi. . apăs eu, chiar acum, butonul – acum, nu mîine, de acord? Fumul îl înconjura strîns, vîscos; se clătină şi el, abia întrezărindu-şi interlocutorii îngenunchiaţi ce murmurau, spasmodic dar sinconizat, în întuneric.

În jurul spotului întunecat din centrul subsolului crescu treptat lumina. Cei mai mulţi dintre androizii prezenţi păreau decişi să rămînă pe loc. Unii îşi căutau poziţii mai comode de somn, alţii, cu o ultimă geană de energie, se conectau la sistemul central narghigen – să poată fumiga în somn. Erau şi cîţiva indecişi, crispaţi, pe care live show-ul nu părea să-i fi atins, avînd perspectiva clară a încă unei nopţi de insomnie în faţă. Cîţiva, din oboseală, începură să tropăie absent, ceea ce în codul lor însemna aplauze.

Andreea GROSZMUK

Jocul se apropia de final. Pe ecranul computerului se înfăţişă privirii lui Albert ultima ghicitoare din lungul şir al celor supuse pînă atunci dezlegării. Imaginea părea o îngrămădire haotică de linii şi puncte de diferite culori, amintind, într-un fel, de pictura abstractă a începutului de secol. Dacă aveai timp, însă, să o priveşti mai atent, ţi s-ar fi revelat, în cele din urmă, un anumit aranjament subtil al diverselor elemente ale compoziţiei. Pentru Albert, desigur, totul era mult mai uşor. Jocul oferise minţii sale ocazia de a deprinde un nou gen de raţionament. Un raţionament care nu se putea descrie verbal, pentru că nu existau cuvintele potrivite - şi poate că niciodată nu vor exista asemenea cuvinte -, un raţionament pur vizual, necesitînd concepte total diferite de cele ale omului obişnuit.

Începutul fusese uşor, iar dezlegarea primelor imagini-ghicitori îl amuzase. Treptat imaginile deveneau mai complexe, informaţiile căpătate anterior se stratificau, se completau unele pe altele, ca într-un puzzle, se structurau în concepte pe care învăţa să le manevreze.

Fiecare imagine era legată de următoarea logic, simplu, evident. Era ca şi cum s-ar fi plimbat prin sutele de camere ale unui palat uriaş. Pentru a trece de la o cameră la alta, trebuia să găseşti uşa secretă ce făcea legătura dintre ele. La fel, pentru a trece de la o imagine la alta trebuia să cauţi, în dezordinea aparentă a vizibilului, poarta invizibilă care ducea către următoarea

Poarta

imagine. Odată găsită, totul se structura în jurul acesteia şi imaginea căpăta valenţe neaşteptate. Nu mai era pictura abstractă de la început. Compoziţia devenea clară şi precisă, ca o pictură de Rubens. Şi, înainte de a păşi prin poarta care-l ducea către următoarea imagine, Albert se oprea şi admira frumuseţea ascunsă a acelei lumi de linii şi puncte, revelată pentru prima dată privirii lui.

Ultima secvenţă se închele asemeni celorlalte dinaintea ei. De data aceasta zăbovi mai mult pe pragul dintre lumi, îndemnat de un sentiment nedefinit. Frumuseţea lumii pe care se pregătea să o părăsească îi tăie respiraţia. Nu-şi închipuise că ar putea exista ceva aşa de frumos.

Într-un tîrziu păşi pragul.

Ecranul se întunecă, jocul se terminase. Nu-şi putea aminti de cînd începuse să joace. Trecuseră cîteva ore, dar i se părea a se fi scurs ere. Se apropie de fereastră şi privi spre parcul din apropiere. Era o după amiază tîrzie, soarele se apropia de asfinţit. Toată melancolia lumii i se adună în suflet şi simţi nevoia irezistibilă să se înconjoare de verdele copacilor şi să respire aerul răcoros al serii.

Stătea pe o bancă şi urmărea soarele la apus. Strălucirea lui se îmblînzise şi acum putea să-l privească îndelung, fără să-l supere ochii. Un deal în depărtare îi ciobise deja discul.

Atunci zări pentru prima dată Poarta, profilată întunecat pe discul roşu al soarelui. Sări brusc în picioare şi se îndreptă cu paşi repezi spre ea. În prag, Albert se întoarse şi aruncă o ultimă privire în jurul său.

Apoi, zîmbi şi păşi dincolo...

de L. CARATA

Aurel CĂRĂȘEL

Lunga vară fierbinte

— O fasciculă hepatică de toată frumusețea, se strîmbă doctorul și azvîrli cutia goală de bere dincolo de lanțul gros, care mărginea terasa. Flăcăul a făcut imediat iuțe mecanic și a închis ochii în 36 de ore. O porcărie...

– O fasciculă... Ce-ar fi să vorbești mai pe înțelesul tuturor?

– Un vierme endoparazit anaerob, explică Malthus desfăcînd o altă cutie. Se auzi un pocnet slab și cîțiva fulgi albi îl împroșcară pe abate. Acesta rînji strîmb și-și șterse fața cu mîneca sutanei. Adică viermele de gălbează al oii, dacă așa sună mai pe înțelesul tuturor, se maimuțări doctorul și duse cutia la gură.

Marea se întindea leneșă de-a lungul plajei, gungurind albastru. Ici și colo, cîte un pescăruș înțepa ascuțit marmura decolorată a cerului, țesînd zboruri frînte. Rari turiști făceau băi de soare răstigniți pe cearșafuri albe, sub corolele umbrelelor îngălbenite.

Silvester era economist și, în timpul liber, colecționar de melci marini. Avea în uriașul pahar de plastic de lîngă piciorul mesei cinci bucăți deosebite, pe care plătise bani frumoși unui scafandru amator chiar în acea dimineață, imediat ce părăsiseră Palatul de Justiție.

– Nu înțeleg, se aplecă deasupra mesei, frămîntind ceașca de cafea între degete. Ce legătură poate să aibă decesul junelui cu fasciculă hepatică?

– Nici eu nu înțeleg, se enervă doctorul. Cutia urmă traiectoria celeilalte. Este o regulă generală a medicinii, descoperită încă de la Hippocrate: bolile animalelor nu îi pot afecta pe oameni. Există, bineînțeles, și excepții, dar acestea se cunosc cu precizie. Nu era cazul aici. Pur și simplu, am rămas blocat, cînd am depistat la analize blestemata aia de fasciculă

– Aceasta e pedeapsa Domnului, spuse abatele Faria, netezîndu-și mătăniile lucioase. Procesul pe care-l judecăm este o greșeală, un păcat la adresa legilor divine, care ne conduc de peste 2000 de ani. Omul nu are dreptul să pună la îndoială creația lui Dumnezeu.

– Rahat! scuipă doctorul Linkage, apoi șterse marmura cu vîrful pantofului. Băiete! Hei, e cineva pe terasa asta blestemată care să se ocupe și de clineți?!

Un piccolo îmbrăcat în frac, cu manșete albe și papion în picățele, se desprinse din pragul localului și se apropie cu șervetul pe braț. Avea o figură descompusă din cauza căldurii. Mustața îi atîrna pleoștită pe gură.

– Încă o cutie de bere, comandă Linkage scîrbit. Vezi să fi trecut mai întîi prin frigider...

Orașul Etern dormea toropit la adăpostul palatelor prăfuite, pe străzile strîmte, abia linse de limba uscată a umbrei. Un clopot bătea sec în depărtare, marcînd inexorabila curgere a timpului.

– O porcărie! S-a făcut deja trei. Doctorul se răsturnă în jeț și îi fixă pe interlocutori, mîngîindu-și bărbia. Pînă la noapte trebuie să ne hotărîm. Mai avem cîteva ore. Sau poate că voi ați decis cumva?

Abatele își desfăcu sutana la guler și-și șterse fruntea cu o batistă cadrilată, cu monogram.

– Ce-ar fi de hotărît, Linkage? Domnul a hotărît la începuturile Timpului pentru noi toți. Cum putem să credem că umila noastră judecată ar fi mai bună decît... Uitați-vă la ceea ce e în jur, la orașul acesta sfînt prin martirajele adăpostite prin secole... la marea ce pare că doarme... la cerul ca un safir... la păsări... la frunze... Ele există așa de la Noe încoace. Nu încercați să vă substituiți, în mîndria voastră oarbă, Puterii Sale. Nici un Noe nu va putea scăpa atunci de la pedeapsă! Gîndiți-vă bine! Ne cunoaștem de atîția ani, am copilărit din voia Lui pe aceeași stradă, am urmat cursurile aceleiași școli... Nu încercați să fiți altfel decît sînteți. Decît v-am cunoscut. Ce importanță are faptul că ei spun – ne spun „aleșii umanității", dacă ne implică într-un proces care caută să compromită bazele singurei societăți pe care Domnul, în milostenia Lui nemărginită, a lăsat-o să fiinteze pe Pămînt de multe mii de ani – societatea creștină?

– Părintele Faria are dreptate. Cred că ne-am grăbit acceptînd să venim aici.

– Faria e abate, rînji doctorul. E firesc să apere bazele unei lumi care-i asigură dreptul social la existență. Și încă ce existență!

– Vorbești cu trufie, se apără Faria și răsuci mătăniile pe degete.

Piccolo își făcu apariția cu o cutie de carton în brațe. O așeză pe colțul mesei, îi desfăcu unul din capace și scoase dinăuntru trei cutii. Le puse în fața fiecăruia dintre meseni, apoi se retrase spre adăpostul de umbră al interiorului restaurantului. Abatele împinse într-o parte cutia brumată. Doctorul o pocni pe a sa și sorbi cu sete din conținut.

– E cald, șopti Faria, ștergîndu-și din nou fruntea. Cald... Vă rog să vă gîndiți, se răsuci încet către doctor. În numele vechii noastre prietenii. Vă rog să vedeți chiar faptul că sorții au căzut asupra noastră, din celelalte sute de milioane de potențiali aleși, un semn al înțelepciunii Sale.

– Înțelepciunea Sa mai are împotrivă sau numai în cumpănă încă 27 de jurați, te rog să nu uiți asta. Și încă un lucru: ceea ce încerci să determini, încă de la începutul discuției, se numește „manipulare de conștiință", dacă nu mă înșel.

Silvester băgă mîna în paharul de plastic și scoase o cochilie mare cît un pumn, bătînd în albastru. O puse în mijlocul mesei și își sprijini bărbia în pumni.

– Părerea mea este că sîntem niște proști. Niște proști îngîmfați.

– Vorbește numai în numele tău, mormăi doctorul. Și, dacă te bucură, îți dau dreptate.

– Nu înțelegem un lucru elementar, continuă Silvester, fără să ia în seamă întreruperea. Acela că, orice am face, oricum am opta, cursul lumii își va urma propriile căi, fără să ne ia în seamă, nici măcar atît cît ar lua în seamă marea cochilia goală a acestui melc, dacă ar afla că s-ar fi hotărît să o secе, sorbind-o picătură cu picătură. Sîntem cochilii goale pe țărmul Universului.

Doctorul îl privi pieziș. Apucă cochilia între degete, îi pipăi cîteva clipe sideful, apoi o trînti cu toată puterea de podea. Se auzi un trosnet și marmura se umplu de cioburi.

– Și dacă marea s-ar înfuria și ți-ar face așa? Aud? Nu vă prefaceți idioți. Sîntem angajați într-un proces istoric. În funcție de ceea ce vom decide noi, cei 30 de juraț, lumea își va putea continua mersul înainte sau îl va relua pe un alt plan. Judecăm nu un simplu caz de relații sexuale vinovate și interzise prin lege și prin morală (incestul dintre un părinte și o fiică), ci o idee. Procesul unei idei, domnilor...

– Un moment... întrerupse abatele...

– ... o idee care vrea să reconstruiască fața lumii pe baze exclusiv raționale. Gîndiți-vă, dar fără părtinire: doriți prelungirea existenței acestui chip al lumii, cu toate tarele și imperfecțiunile lui, cu crimele, drogurile, războaiele și injustiția seculară?

– Privește, te rog, și din cealaltă...

– Asta vreți? Linkage zdrobi cutia metalică între degete. Lichidul se împrăștie pe fața de olandă. Un tată a făcut dragoste cu propria-i fiică. Ei și? S-a schimbat ceva în Univers?

– Cum, ei și? strigă abatele, încleștîndu-se pe marginea mesei. Atîta ai de spus?! Dumnezeule, dar...

– Dumnezeu nu are ce căuta aici! Trebuie să înțelegeți că... Silvester, tu ești mai cu picioarele pe pămînt! Gîndiți-vă că tatăl ar fi pierdut fata de mică. Și că ar fi găsit-o după 20 de ani. Fără să aibă habar că e fiica lui. Că s-au plăcut și s-au îndrăgostit. Că au făcut ceea ce era normal să facă orice oameni în situația lor. De mult, televiziunea a prezentat un caz asemănător, care a devenit celebru. Numai că acolo este vorba de doi frați. S-a trunat și un film „Lunga vară fierbinte", pare-mi-se că se numea. Cine a aranjat, părinte, întîlnirea asta după atîția ani? Dumnezeu sau Diavolul? Și unde este păcatul, mă rog? Dacă din asta nu rezultă un copil, adică un caz de degenerescență genetică, un caz care să afecteze societatea, cine este atins de asta? Pe cine-l doare?

– Nu blasfemia! șuieră abatele. Păcatul se va întoarce împotriva lor, împotriva noastră. Toți vom plăti.

Doctorul mătură cu cotul cutia de pe colțul mesei. Se întinse și-l apucă pe Faria de mîneca neagră a sutanei.

– Asta faci tu, acum. Gîndește-te că nimeni nu ar fi aflat nimic și că ei înșiși nu ar fi știut că sînt rude. Ar mai fost păcat? Îți spun eu: ar fi fost neștiință. Și, din cîtă religie cunosc eu, niciodată Dumnezeul pe care atît îl aperi nu a pedepsit pe cei vinovați în neștiința lor.

Tăcu brusc. La capătul scărilor din dreapta apăruse un infirmier, în halat alb, care îi făcea semn discret cu mîna. Se ridică greoi și dispăru împreună cu celălalt în josul scărilor.

– Îmi pare rău, murmură Faria. Îmi pare rău că am deschis discuția. În loc să ne bucurăm că ne-am revăzut după atîția ani... În loc să-l întreb cum o duce și cum s-a păstrat orașul, după atîția ani...

Silvester zîmbi și-l bătu pe umăr înțelegător. Privi un timp către valurile leneșe, care se lungeau muribunde pe plajă. Un copil țipa, alergînd după o minge roșie. De sub o umbrelă, o femeie făcea semne în direcția lor.

– Nu ne-am mai văzut de atîta timp, Silvester. Îți mulțumesc pentru tăcere. Abatele își frecă mîinile albe. Știu că nici Linkage nu vrea nimic rău, dar eu iubesc lumea asta așa cum e. Cu blestemățiile și nenorocirile ei. Poate că e mai bine să o ducem mai departe neschimbată. Îți imaginezi o lume în care nimeni nu mai poate să distingă Răul de Bine, Păcatul de...? Eu nu. Norocul nostru că Tribunalul Internațional a hotărît să mai fie 27 de juraț. Sper ca ei să gîndească spre binele tuturor. Altfel...

– Altfel? Silvester îl privea zîmbind subțire. Altfel...?

– Altfel nu o să mai fie nici un Noe. Lumea se va schimba iremediabil. Poate o va lua de la început. Poate va dispărea.

Piccolo ieși din spatele perdelei albastre și se apropie de Silvester. Îi șopti ceva la ureche, apoi se retrase. Silvester se încruntă.

– Ceva rău? întrebă Faria ridicîndu-se.

– Linkage se scuză că nu poate reveni. La Spitalul Municipal au fost internați aproape o sută de oameni, bolnavi de febra păsărilor. Zece cazuri mortale încă de la început.

– Știam eu, știam eu că trebuie să înceapă, mormăi abatele. Dumnezeu nu va îngădui păcatul. Te rog să mă ierți și pe mine, Silvester, mai am de făcut o vizită de curtoazie, iar la ora înserării trebuie să ne adunăm pentru verdict. Mă bucur că v-am revăzut. La revedere.

– La revedere, spuse Silvester și se lungi în scaun.

Marea lucea îndepărtat. Silvester întinse mîna și sumese pînza moale a pantalonului de pe piciorul stîng. Solzi mari, cît unghia, străluciră argintiu în lumina puternică. Se scărpină îndelung, oftînd de plăcere.

Pe plajă, copilul prinsese mingea și o arunca către cer. Femeia se uita către masa sa, cu mîna streașină la ochi.

Pe planeta Veegl, în sistemul Fomalhaut, am dat peste o rasă curioasă de vampiri vegetali. Veeglenii, ca toate rasele superioare de pe planeta lor, sînt plante; vampirul teeglian, nu mai trebuie să o spun, suge sevă.

De cîteva săptămîni, una dintre funcţionarele locale cu care colaboram în cadrul relaţiilor noastre comerciale, o fată-plantă pe nume Xixl, se plîngea de ameţeli şi avea o culoare roz, nesănătoasă. Tulpina de părinţi a fetei a tăinuit că este vorba de un vampir; noi am fost cam sceptici, dar a trebuit să recunoaştem că cele două punctuleţe verzui de la baza tulpiniţei ei dovedeau că ceva era în neregulă.

De aceea, am vegheat trei nopţi la rînd deasupra răsadului ei de culoare. (Veeglenii dorm în răsaduri de pămînt aşezate pe traverse groase din copacul-cu-carne-tare, sau „woogl"; răsaduri care arată cam ca nişte sicrie). În cea de-a treia noapte, bineînţeles, un translator pe nume Ffengl, un tip robust cu petale albastre, s-a strecurat în camera ei şi s-a aplecat deasupra răsadului de culoare.

Ne-am năpustit către netrebnic, dar el s-a răsucit fulgerător, fugind în susul treptelor din carne-albă. (Carnea singurului animal de pe Veegl, „copacii de-carne" sau „Oogl", se întăreşte rapid în aer, fiind mult folosită în construcţii). L-am descoperit într-o firidă nevinovată, chiar în vîrful vechii clădiri,

Damon KNIGHT
RIPMAV

încercînd să se ascundă sub capacele unui pat antic de înmormîntare. A fost ceva sinistru. L-am ciuruit cu rafale din armele noastre cu protoni şi totuşi, pînă în ultima clipă, cu o vitalitate ne-veegliană, s-a străduit să ne ajungă cu cîrceii lui.

După aceea, nouă ni se părea mort, însă înţelepţii din partea locului ne-au sfătuit să luăm anumite precauţii.

Astfel încît l-am îngropat cu un antricot înfipt în inimă.

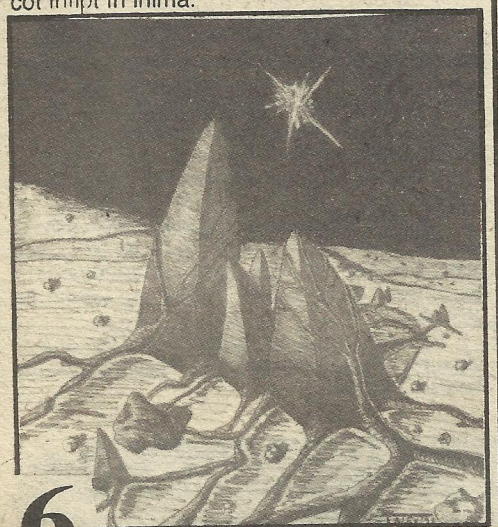

„FANTASCIENZA"

de Roberto QUAGLIA

Americanismul „science-fiction", italienii l-au substituit cu neologismul: „FANTASCIENZA". Reprezintă aceasta o formă de independenţă a scriitorilor şi editorilor SF din Peninsulă? La această întrebare dificilă va încerca să răspundă, la rugămintea redactorilor publicaţiei: „Bulletin des Amis de la Maison d'Ailers" din Yverdon, Elveţia, scriitorul Roberto Quaglia (născut în 1962, locuind la Genoa), considerat un fotograf, actor şi desenator de benzi desenate, dedicîndu-se în final li -teraturii SF.

Analiza şi părerile sînt personale.

Italia este o ţară amuzantă şi nostimă din multe puncte de vedere. Este o naţiune democratică dar, fapt unic printre celelalte democraţii, este condusă de mai bine de jumătate de secol de aceleaşi partide. Este un stat de drept dar cetăţenii săi pot fi arestaţi pentru „delict de opinie", în timp ce criminalii mafioţi – condamnaţi la închisoare – sînt eliberaţi pentru pretexte ca: „defect de procedură". Este o ţară profund religioasă... şi liderul mondial pe piaţa heroinei. Este ţara unde apariţia pe plajă, dezbrăcat, constituie un act obscen, cu posibile urmări judiciare, dar poţi să-şi injectezi heroină, fără nici o teamă, în public, umblînd cu seringa înfiptă în braţ, în gît, sau în fund. Un act care se practică în Italia, fără nici o măsură restrictivă.

Dar aceste lucruri nu cred că prezintă prea mult interes în cazul nostru, pentru a fi descrise în continuare.

Mult mai apropiat de subiectul nostru, mi se pare următorul aspect: Italia este ţara europeană unde se citesc cele mai puţine cărţi (mai puţin de o carte pe cap de locuitor, pe an) dar unde apar cele mai multe cotidiene sportive.

În Italia, cu o populaţie de peste 50 milioane de locuitori, nu există nici un scriitor profesionist de SF, cu toate că unii dintre ei ar dori să fie consideraţi ca atare. În realitate, nici unul din cei care scriu SF nu este capabil să trăiască numai de pe urma scrisului. Această situaţie are o explicaţie în următoarele cauze:

CRIZA DE TALENTE

Pentru a merita statutul de bun autor de SF, un scriitor trebuie să facă dovada unui spirit alert, capabil de proiecţii magistrale în viitor. Italienii, din motive istorice, sînt un popor puţin interesat de ziua de mîine, obişnuiţi să trăiască – şi să gîndească – de pe o zi pe alta. Este un sindrom tipic italian de-a trăi în prezent, interesîndu-se mai mult de trecut decît de viitor. Sistemul şcolar, de orientare mai mult umanistă decît ştiinţifică, le inoculează elevilor şi studenţilor o „overdose" de sonete, elegii şi poeme din epoci demult apuse. În Peninsulă, cei care încearcă să scrie, pot face cu greu abstracţie de aceste modele, efectul regăsindu-se în stilul grotesc al începătorilor care atacă teme ale SF-ului. Lipsa de interes faţă de viitor, precum şi cunoştinţele precare de ştiinţă, explică în mare parte motivul pentru care ceea ce scriu în acest domeniu, aparţin de fapt geniului Fantasy. Fericiţi cei care, în acest context, se pot concentra asupra adevăratului SF. Dar acestea nu rezolvă, nici pe departe, toate problemele.

Karl Krauss, încă de la începutul secolului, semnala că proza italiană trăieşte mai mult în propriul sunet decît într-un sunet de fond. SF-ul italian nu scapă aceluiaşi diagnostic. Numeroşi autori şi – ceea ce este mai rău – numeroşi critici, acordă multă... prea multă atenţie formei, stilului, frumuseţii sonore a frazei, neglijînd complet valoarea conţinutului. Analizînd problema, într-adevăr: forma are importanţa ei şi muzica cuvintelor este respectabilă. Dar SF-ul se distinge clar de alte genuri literare: este de-a dreptul sinucigaş să treci pe planul doi idei de natură tehnologică. Sociologia, metafizica etc, totul de dragul eleganţei frazei, cum o fac mare parte din autorii de science-fiction italieni. Efectul este mult mai tragic atunci cînd texte SF italiene sînt traduse în alte limbi: estetismul lor formal se pierde, şi spre decepţia cititorilor străini, textul apare ca o mîncare italiană fără gust.

Această stare de lucruri nu înseamnă într-o manieră absolută că în Italia nu există scriitori buni de SF; explică doar de ce ei sînt atît de puţini.

EDITORII: STRATEGI ORBI?

În Italia, SF-ul a apărut în anii '50 şi, zece ani mai tîrziu, a cunoscut un veritabil „boom". 99 la sută din cărţile SF vîndute erau însă traduceri din anglo-saxonă. Scriitorii italieni de science-fiction au încercat o mişcare naţională în acest sens. Marii editori, cu „Mondadori" în frunte, au ignorat însă acest fenomen, preferînd succesele comerciale imediate. Din acest motiv, mulţi scriitori, care promiteau, au abandonat ambiţiile SF, în favoarea altor proiecte.

Abia astăzi, după cîteva decenii, editorii italieni ar putea învăţa cîte ceva din exemplul american – În SUA, două treimi din literatura publicată aparţine fantasticului sau SF-ului – editorii de peste ocean „exploatînd" un excelent filon de buni autori SF. Ar putea să se manifeste, pentru început, prin organizarea unor concursuri cu premii consistente, care să atragă. În Italia scriitorii de science-fiction sînt obligaţi să publice gratis, sau aproape gratis; pînă şi valoarea unor premii cîştigate nu este niciodată achitată în bani. Dacă marile edituri speră ca într-o zi să reuşească să pună pe picioare o bună şi solidă şcoală de scriitori SF, plătind sume derizorii, evident că pornesc pe un drum din start greşit.

CINE PUBLICĂ SCIENCE-FICTION ÎN ITALIA?

Editurile care în momentul de faţă merită să fie menţionate, sînt în număr de trei. Iată-le în ordine alfabetică:

MONDADORI – Este un gigant în publicistica italiană, publicînd de toate. În ceea ce priveşte science-fiction, MONDADORI este editorul periodicului „Urania", născut în anul 1952, şi din care au apărut mai mult de 1.100 de numere. Este revista cea mai larg difuzată pe piaţă, în ultimii 10 ani, vînzările sînt într-o constantă diminuare. MONDADORI publică un roman, al unui autor italian, odată pe an. Politica sa este un fel de protecţionism inversat: autori de toate naţionalităţile pot accede la paginile sale, mai puţin italieni. MONDADORI publică printre altele, într-o colecţie de lux, clasici ai SF-ului din ultima jumătate de secol: în principal traduceri anglo-saxone (opera completă a lui Isaac Asimov). Bineînţeles, în această colecţie, italienii sînt absenţi.

NORD – Specializată în science-fiction, editura NORD are meritul de a fi publicat în ultimii ani, operele fundamentale ale celor mai mari scriitori anglo-saxoni. Cu o frecvenţă mult mai modestă, publică autori italieni, care trebuie să îndeplinească condiţiile unei scrituri americane.

PERSEO – Specializată în science-fiction, PERSEO nu se mulţumeşte numai cu tipărirea şi difuzarea unor cărţi SF, ci se distinge printr-o „politică" originală în acest domeniu. Pe lîngă romane, anglo-saxone şi italiene, în ediţii de lux, publică două prestigioase reviste: NOVA SF şi FUTURO EUROPA. Ultima publicaţie prezintă doar scriitori europeni, fără anglofoni. De semnalat la PERSEO o interesantă colecţie de romane rezervate numai autorilor europeni. Aceste experienţe editoriale sînt de bun augur pentru SF-ul european, căruia îi deschide perspective neaşteptate pe piaţa mondială.

SF-ul ITALIAN: ÎNCERCARE PROSPECTIVĂ

Sînt scriitor de science-fiction. Ambiţia mea cea mai mare este de a mă aventura în speculaţii asupra unor evenimente din viitor, cu realităţi uluitoare. Pînă atunci, de ce n-am putea face speculaţii privind viitorul SF-ului italian – şi mai mult: cel european.

De la început, declar că sînt optimist. SF-ul american şi-a trăit vîrsta de aur într-o epocă în care a scrie SF nu era rentabil; economic pentru nimeni. Cele mai mari capodopere ale genului au fost recompensate doar cu glorie, acum este prea tîrziu, ca autorii lor să adune compensaţiile materiale ale muncii lor. Astăzi, lucrurile s-au schimbat pentru autorii anglo-saxoni. Este suficientă, pentru a-şi asigura sume exorbitante, o singură carte de succes pe an, un best-seller fabricat pentru a place la o masă cît mai mare de oameni. Pe de altă parte, astăzi există obiceiul de a lungi la maximul „story-ul" exact ca în „soap - opera". Vitrinele şi rafturile librăriilor sînt „pavate" cu „cărămizi" de cîte 400 de pagini, de multe ori grupate în cicluri interminabile. Urmarea, inevitabilă, este platizarea conţinutului lor. SF-ul anglo-saxon are în mod sigur încă multe de spus lumii întregi, şi o va spune. Va fi însă şi o diluare a ideilor, datorată bogăţiei pieţii.

La noi, a scrie science-fiction este profesia cea mai prost plătită dintre toate (se cîştigă mai bine măturînd trotuarele), dar speranţa nu este pierdută. Este pe cale de a se forma un grup de „originali" care încearcă să creeze un SF diferit de cel anglo-saxon şi să scrie într-o cu totul altă manieră. Ei nu mai utilizează SF-ul american ca un şablon, din contră, este o referire pe care o reneagă total, şi pe care încearcă să o înlocuiască. Ei consideră cea ce fac ei, ca o rampă de lansare a unui nou science-fiction, autonom dar nu orfan, independent dar recunoscător a tot ce este anglo-saxon sau european, cu condiţia să respecte rigoarea ştiinţifică şi deschiderea spre viitor.

În concluzie, pentru ca SF-ul italian (şi european) să cîştige importanţă şi valoare (inclusiv economică), el nu trebuie să renege, nici să copieze modele anglo-saxone, doar să păstreze esenţialul de la acestea şi să-l îmbogăţească cu inteligenţă şi originalitate.

Viitorul SF-ului putem să-l prezentăm în culori optimiste sau pesimiste, există argumente pentru ambele teorii. Personal, optez pentru calea optimistă. Şi dacă sînt mulţi – autori şi editori – , care sînt de aceeaşi părere, există posibilitatea ca ea să devină realitate.

* Titlul original: „FANTANSCIENZA" – La science-fiction italienne", a apărut în „D'Ailleurs, bulletin des Amis de la Maison d'Ailleurs (A.M.D.A.), nr. 7, 1992 – Yverdon, Elveţia.

Traducere: Nicolae C. ARITON

ANECDOTE

● Un marţian ce-şi petrecea concediul de odihnă pe Coasta de Azur îi scrie consoartei: „Nici o speranţă, dragă. De trei zile stau la plajă şi sînt tot verde!"

● La miezul nopţii sună telefonul:

– Doctore, sînt disperată, soţul meu se crede marţian!

– Liniştiţi-vă, doamnă! răspunde medicul, într-un sfert de oră sosesc cu ambulanţa.

– Nu-i nevoie, vin să vă iau cu OZN-ul!

● Trenul opreşte în gară şi dintr-unul din vagoane coboară un marţian micuţ şi verde, cu o imensă valiză galbenă.

– Extraordinar! exclamă un acar, uimit de apariţie.

– Da, spuse marţianul mîndru, şi e din piele!

● Un marţian se reîntoarce acasă după o lungă peregrinare pe pămînt, slab şi avînd o culoare cenuşie, aproape neagră.

– Ce-i cu tine?! îl întrebă prietenii. Clima, soarele, poluarea?...

– Nu, le răspunde acesta, m-au angajat coşar!

● Spre stupoarea tuturor, în plină zi, un marţian pătrunde în clădirea Centrului Zborurilor Cosmice, şi se îndreaptă cu siguranţă spre unul din funcţionari.

– Dumneavoastră sînteţi directorul zborurilor spre Marte?

– Exact.

– Am şi eu o rugăminte: aş vrea să-i trimit mamei o sută de dolari.

● Într-un magazin de produse electronice intră un marţian.

– Ce doriţi? îl întreabă vînzătorul, mîndru de marfa expusă.

– O plăcintă cu brînză! (N. A.)

Di MACCIO sau pictura ca enigmă

„Se spune că artiştii trebuie să trăiască în mizerie şi sărăcie, că mizeria face imaginaţia să lucreze. E o tîmpenie! Eu trăiesc bine!"

E adevărat că apartamentul lui Gerard Di Maccio nu seamănă cu mansarda lui Rodolfo şi Mimi. Nimic comun cu un boem: un imobil din arondismentul VII, în apropierea grădinilor ambasadelor, camere spaţioase cu tonalităţi calde, un decor în care se îngrămădesc mobile aduse din Italia sau Japonia.

Japonia e locul în care Di Maccio atacă. Acolo se va înălţa viitorul muzeu Di Maccio, o clădire ce seamănă cu un hibrid dintre o navă spaţială şi un dom bulbucat şi care va fi mai mare decît piramida de la Luvru, dar la fel de luxos. În interior pastele, desene şi picturi ale lui Di Maccio, peste cincizeci de pînze expuse în permanenţă... Şi asta nu e totul: japonezii au cerut pictorului să imagineze un turn de o sută cincizeci de metri diametru care va constitui faţada muzeului şi pe care vor fi proiectate reproduceri gigantice ale operelor lui Di Maccio. Dar ce declanşează în pictor acest enorm interes în jurul modestei sale persoane?

„A avea un muzeu în timpul vieţii, nu e dat oricui". (NOTA: să fim modeşti, e chiar rarissim. Nici Rubens, nici Rembrandt, nici Tiţian, nici Velasquez nu au gustat din aceste mici plăceri...) Şi mai cu seamă entuziasmul japonezilor îl consolează pe Di Maccio de ignoranţa francezilor.

Dar nu toţi francezii: din 1979 Herve Serane, directorul galeriei, îl remarcă pe Di Maccio care devine în scurt timp artistul casei. Dar muzeele îl ignoră în totalitate. „Pentru Beaubourg nu exist", conchide pictorul.

Pentru Di Maccio arta contemporană, aceea pe care muzeele o cumpără pentru nu ştiu ce aer de avangardă, nu e decît o excrocherie. Orice exaltat împroaşcă o pînză cu vopsea roşie, o intitulează

Abstracţiune nr. 3, iar apoi o expune spre admiraţia publicului căzut într-un extaz bovin; toate astea îl scandalizează pe Di Maccio: „Ca reacţie, am resimţit nevoia de a arăta că există enorme posibilităţi în domeniul figurativului".

De aceea formaţia sa e cum nu se poate mai clasică: academia Jullian, apoi Ecole des Beaux-Arts. Există totuşi şi amintiri neplăcute, ca acel profesor ce perora de la catedră: „Vă implor, nu desenaţi ca cei vechi, faceţi cubism". Asta nu-i place lui Di Maccio: „O mînă care seamănă cu o lingură de lemn nu e stilul meu". Atunci s-a refugiat în Luvru, departe de orice decepţie, formîndu-se lent, cu răbdare, copiind maeştrii. Pornind de la această cunoaştere a „adevăratei" meserii, Di Maccio şi-a elaborat o viziune internă îndreptată spre viitor: în pînzele sale personajele sînt imobile, pietrificate în mişcare, levitînd în antigravitaţie, echilibrîndu-se în spaţiile imense şi somptuoase: vas spaţial sau templu al lui Amon, catedrală sau oraş interzis? Personajele apar ca aparţinînd unei civilizaţii de mutanţi surprinşi într-un Pompei al viitorului... Între arheologie şi science fiction, vor spune unii; Gustave Moreau în universul megaloman al lui Piranese, vor spune alţii. Rămîne faptul că Di Maccio ştie să picteze (ceea ce nu e prea frecvent astăzi): el îşi netezeşte suprafaţa pînzelor: „Îmi place ca o pînză să posede o anumită patină şi să stîrnească dorinţa de a fi atinsă", îşi alege încadrajele. La fel de exigent asupra fondului cît şi a formei.

„Refuz să dau un titlu tablourilor mele" fiecare spectator îşi poate imagina ce doreşte. Cu o cască hi-fi care-i trimite în urechi, după zile, Verdi sau Jean-Michel Jarre, cu o lupă binoculară în faţa ochilor pentru obţinerea unei precizii de aproape un milimetru, Di Maccio întinde culoarea care dă puţin cîte puţin naşterea formelor. O tehnică ce devine o uimitoare maşină de suscitat imaginaţia, căci deşi Di Maccio nu a fost „recunoscut oficial", totuşi unul din marii vizionari ai timpului nostru este el şi „Dacă Franţa continuă să mă ignore, cu atît mai rău pentru ea!".

Ionuţ BĂNUŢĂ

Masina ce scria intotdeauna adevarul

HARRY HARRISON
BARRY N. MALZBERG

Aveam tendința de a întîmpina cu circumspecție cadourile căzute din cer pentru că am fost învățați mereu că ceva primit pe degeaba nu valorează mai mult decît costul lui. Iar asta corespunde unei recente evoluții a istoriei: a existat o vreme în care darurile zeilor erau așteptate și apreciate. Se poate regăsi, traversînd toate religiile, dorința universală, de a primi ceva pe degeaba, sau cel puțin în schimbul unei rugăciuni sau a unui sacrificiu două lucruri ușor de făcut și a căror executare oferă totodată destindere și satisfacție.

Dar asta s-a petrecut în timpuri foarte îndepărtate. Acum, zeii sînt morți. Aceste două fapte erau bine ancorate în creierul meu atunci cînd un pachet voluminos mi-a fost livrat de o furgonetă poștală, fără să semnez vreo recipisă; adresa expeditorului, din aur patinat, indica simplu: DUMNEZEU. Foarte ciudat. Plin de bănuieli, m-am gîndit la o bombă cu explozie întîrziată, la o petardă, la gunoalele cuiva, împachetate în ziare după obiceiul brazilian. Oricine ar fi avut această reacție, ceea ce subliniază unul din aspectele epocii contemporane. Cu o extremă circumspecție, servindu-mă de niște bețe lungi și legate cap la cap cu o sîrmă, am reușit să desfac misteriosul obiect – care s-a dovedit a fi o mașină de scris.

Era o mașină cu vapori, mod umoristic din partea unui scriitor (eu sînt scriitor) de a spune că era mecanică. Un obiect cum n-am mai văzut și utilizat de ani de zile. Personal, găsesc că o mașină electrică e de o sută de ori mai eficace, și-mi înfrumusețează proza înveselind-o grație circuitului ce se creează, într-un mod mai puternic, între degetele mele și creier. M-am întrebat mai întîi, suferind de o lefteriță cronică, dacă n-aș putea-o vinde. Dar nu reușeam să-i determin marca, cu toate că era în bună stare, fiind în mod clar o mașină de ocazie. În schimb, avea totuși o patină aurită ca și literele înscrise pe ambalaj, iar pe dedesubt un șir de semne ciudate scrise de mînă. M-am aplecat mai mult și am clipit, pentru că păreau să onduleze pentru a-mi evita privirea. Am reușit să le descifrez în cele din urmă.

SCRIU ÎNTOTDEAUNA ADEVĂRUL, iată ce scria.

Foarte încurajator. Cineva își dăduse osteneala pentru pregătirea acestei glume și mă întrebam ce putea să însemne asta.

În același timp, mă întrebam dac-ar fi posibil să fie adevărat. Imaginația scriitorilor e gata întotdeauna să accepte cele mai exagerate idei, poate chiar mai mult decît concepțiile raționale.

Da, dacă era adevărat? Bineînțeles că nu credeam în această posibilitate, dar – în același timp degetele mele, conduse de un reflex pavlovian, erau deja pe cale să introducă o foaie de hîrtie în mașină. Dacă era exact, care ar fi primul adevăr care ar ieși din mașină?

Banii. Ăsta era un subiect ușor. Surîzînd cu complezență, am bătut:

DUPĂ CE S-A RIDICAT ȘI S-A ÎNTINS, HARRISSON S-A ÎNDREPTAT SPRE UȘA DE LA INTRARE ȘI A DESCHIS-O PENTRU A LUA STICLA CU LAPTE DE DIMINEAȚĂ. NU ERA LAPTE. ÎN SCHIMB GĂSI UN PLIC DIN HÎRTIE MARO. CE PUTEA SĂ ÎNSEMNE ASTA? SE ÎNTREBĂ: NU MI-AM PLĂTIT FACTURA? TREBUIE ATUNCI SĂ SCUTUR FUNDUL SACULUI, SĂ MĂ SCOBESC DE CEI CÎȚIVA DOLARI AMĂRÎȚI CARE MI-AU RĂMAS PENTRU A ÎNGRĂȘA MEDUZA BUHĂITĂ A INSIGNEI SINDICATULUI LAPTELUI, DE TRISTĂ REPUTAȚIE?

(A trebuit să-mi stăpînesc o tendință comprehensibilă, dar nu mai puțin jenantă de a ordona ceea ce scriam. Stupid!)

DESCHISE PLICUL ȘI SCOASE CINCI BANCNOTE DE CÎTE O SUTĂ DE DOLARI FOȘNITOARE FOARTE NOI, BANI CUM NU SE POATE MAI REALI ȘI ABSOLUT DE LOC CONTRA FACUȚI.

Atunci era adevărat, tot ce scriam era adevărat?

Mai rămăsese o jumătate de deget de whisky în sticlă, pe care l-am dat pe gît pentru a izgoni gustul speranței sau fricii? – care-mi urca pe buze. Mi-am șters gura cu dosul mîinii, apoi m-am îndreptat spre intrare și am deschis ușa.

Laptele nu era, bineînțeles. N-am cerut niciodată să mi se livreze lapte. În schimb, pe ștergătoarea de picioare, era, un plic maro.

L-am privit fix, Harrison îl privi fix; m-am dat puțin înapoi și am examinat împrejurimile, pentru a verifica dacă nu se vede cineva; am înșfăcat atunci plicul, am trîntit ușa și am tras zăvorul. Am sfîșiat plicul.

Cinci bancnote de o sută de dolari, indubitabil negociabili.

În timpul existenței mele, am avut un mare număr de orgasme (cîteva chiar agreabile), am fost lovit de un camion și m-am proptit cu mașina într-un platan. Nu sînt deci neobișnuit cu senzațiile tari.

Dar nici una din aceste senzații nu a egalat neașteptatul val de emoții care m-a scuturat în acel moment.

Dumnezeu: era indicația adresei. Și dacă Dumnezeu nu era expeditorul, ci destinatarul? Eu! Totul. Pentru mine.

Inima mi se zbătea în piept ca și cum aș fi fost în pragul morții și asta îmi cauză o teamă de moarte mai mare decît toate celelalte pe care le-aș fi putut avea atunci cînd eram – trecuse atît de puțin timp – un simplu muritor. Tîrîndu-mă cu greu, cu sufletul tăiat, m-am îndreptat spre mașina de scris, am sărit cîteva rînduri ridicînd hîrtia cu cîțiva centimetri, și am reînceput să bat.

UN LUCRU PE CARE OAMENII POATE CĂ NU L-AU ÎNȚELES ÎN PRIVINȚA LUI HARRISON, E CĂ ÎN INTERIORUL MODESTIEI SALE APARENTE AVEA O CONSTITUȚIE DE OȚEL, O INIMĂ MAI PUTERNICĂ DECÎT A ORICĂRUI ATLET, PLĂMÎNI CA CEI AI UNUI ALPINIST, MUȘCHI DE O MARE ELASTICITATE, GLOBULE ALBE CAPABILE SĂ DISTRUGĂ APROAPE INSTANTANEU ORICE MALADIE, ANTICORPI CONTRA ORICĂRUI VIRUS.

Era de ajuns pentru moment. Mă simțeam deja mult mai bine. Lumea era a mea pentru a profita după cum doream. Fără grija de a fi incomodat de cineva, fără rivalități meschine, fără ca scriitorii mediocri să-mi caute nod în papură pentru a mă contraria.

Fără oameni ca Barry N. Malzberg.

La urma urmei, de ce nu? Nu era vorba de o răzbunare contra unui scriitor oarecare – ele n-ar fi de-altfel decît de dispreț – ci de o afacere capitală. Nu era loc pentru un Malzberg în universul meu. Nu era loc pentru un Malzberg în nici un univers. Îi voi face o favoare eliberîndu-l.

BARRY MALZBERG NU SE SIMȚEA PREA BINE ÎN DIMINEAȚA ACEEA. BÎNTUIA PRIN CASĂ CA UN SUFLET DEMENT, CONȘTIENT, FĂRĂ ÎNDOIALĂ, DE LUGUBRUL EȘEC AL PRETENȚIILOR SALE DE SCRIITOR, ȘI ÎȘI PRIVI CU DEZGUST MAȘINA DE SCRIS STRÎMBĂ ȘI JEGOASĂ. ÎN MOMENTUL ÎN CARE SE INSTALĂ ÎN FAȚA EI, O DURERE PE CARE N-O MAI RESIMȚISE NICIODATĂ ÎI TRAVERSĂ PIEPTUL. RECUNOSCU IMEDIAT UN SEVER ATAC CARDIAC, ȘI ȘTIU CĂ AVEA SĂ MOARĂ ÎN MAI PUȚIN DE TREIZECI DE SECUNDE.

Trezeci de secunde de suferit. Sînt mărinimos. Poate ar trebui să-i acord cîteva ultime cuvinte.

TREBUIA SĂ-ȘI NOTEZE GÎNDURILE AGONIZANTE, ULTIMELE SALE CUVINTE. DOUĂZECI DE SECUNDE ÎNAINTE DE A SFÎRȘI. CU DEGETE TREMURÎNDE INTRODUSE HÎRTIE ÎN MAȘINĂ ȘI ÎNCEPU SĂ BATĂ, ÎNCERCÎND SĂ CONCEAPĂ UN TESTAMENT CARE SĂ-L JUSTIFICE ÎNTR-UN FEL ÎN OCHII LUMII, CHIAR DACĂ NU EXISTA NIMIC CARE SĂ-L POATĂ JUSTIFICA PE MALZBERG, O ANUMITĂ CATEGORIE DE INDIVIZI FIIND ÎN AFARA NORMELOR UMANE. AȘ VREA SĂ SPUN... SCRISE MONSTRUL, DAR CELE TREIZECI DE SECUNDE SE SCURSESERĂ, SE TERMINASERĂ DEFINITIV; SIMȚI DUREREA COPLEȘINDU-L, ȘI ATUNCI...

MAGNIFICA,
INDISTRUCTIBILA, SECRETA
ȘI INTELIGENTA MAȘINĂ DE SCRIS
ÎNTOTDEAUNA ADEVĂRUL
DE BARRY N. MALZBERG

Harrison nu reușì să scrie, n-a reușit niciodată, nici-un stil, nici-o eleganță, nici-un sentiment autentic, puțină facultate de imitație, bineînțeles, posibilitatea de a schița grosolan, dar deloc sensibilitate autentică, nici-un pic de geniu sumbru, nici-o durere. Îi lipsea, între altele, marca literară. Dacă-i dădeai o chestie lui Harrison, o putea visa, o putea acorda, o putea duce cît de departe voia, nu mergea niciodată destul de departe; ceea ce-i lipsea era darul de a pătrunde în interiorul tuturor gradelor de semnificație și de a-și înțelege înclinația.

Avea o mașină de scris; condus de ură, încercase să-și distrugă (din invidie, din gelozie, din cauza propriului vid inerent) vechiul inamic, dar nu avea cum să reușească. Așezat acolo, lovind tastele, realizase că oricît de agreabilă ar fi fost persepctriva eliminării acelui ticălos de Malzberg, ceea ce n-ar fi constituit o pierdere pentru lume, ci mai degrabă o ușurare (judecata lui Harrison devenise acum la fel de invulnerabilă ca și sănătatea sa), era totuși prea ușor. Avusese intuiția ridicînd ochii de la mașina de scris după ce bătuse SIMȚI DUREREA COPLEȘINDU-L ȘI ATUNCI... Și iată care era această intuiție: era prea ușor.

A-l rade pe Malzberg atît de simplu, într-un mod atît de rapid, ar fi pus capăt răzbunării într-un mod cum nu se poate mai satisfăcător. Dar după aceea, din nou, trebuia să privească realitatea în față... această realitatea atît de dificil de privit în față! Cearta dintre ei durase atît de mult timp, se întinsese în atîtea detalii ale existenței lui încît îi devenise suport. Da, devenise cheia de boltă a mizerabilei sale existențe, devenise scopul ei. Ce altceva ar fi putut face în afară de a dori din toate forțele sale, eșecul lui Malzberg și a visa la agonia sa? Dar erau aceleași vise care-i fumizaseră materia rațională a rilor sale, cînd nu-i dăduseră pur și simplu energia de a produce science fiction-ul în serie care-i permitea să trăiască într-o existență marginală.

Nu putea să facă asta.

Ar fi fost altceva dacă l-ar fi ucis pe Malzberg la foc mic cu ajutorul torturilor; dacă i-ar fi devastat terenul, i-ar fi făcut să tacă mașina de scris, deposedîndu-l pe bucățele în decursul anilor, de tot ceea ce-i aparținea pentru a-l putea face să sufere... Dar a-i scurta existența cu o invenție care, la drept vorbind, nu-i

aparţinea lui Harrison, şi pe care n-o cîştigase prin propriile mijloace... Bun, nu putea să meargă mai departe în meditaţiile sale; nu era cu adevărat un introspectiv, Harrison, nici chiar în momentele sale cele mai intense, ci din contră, un imbecil perfect condiţionat pentru a profita de lume în felul său, graţie unei activităţi violente. Era de-ajuns pentru el să înţeleagă că eliminîndu-l pe nefericitul Malzberg, putea să atenteze la condiţiile specifice care-i permiseseră să funcţioneze pînă atunci.

Mai rămăsese să-l facă să sufere. Îl va face să sufere.

Harrison intră în bucătărie şi luă o sticlă de whisky ieftin care se găsea pe chiuvetă; o destupă şi bău o duşcă mare, meditativ. „Ce faci?" îl întrebă soţia lui, prăbuşită pe masă în poza caracteristică pe care o afişa în toate dimineţile. El nu putea suporta această femeie. Nu putea cu adevărat s-o suporte. „Nu poţi să laşi în pace porcăria aia înainte de prînz? Harry, mi-ai promis..."

„Lasă-mă-n pace, vrăjitoare ce eşti". „Pentru copii..."

Trînti cu zgomot sticla, ceea ce-i făcu pe bebeluşi să se agite pe salteaua de paie jegoasă, cu care fusese echipată bucătăria ce le servea acum de dormitor. „Nu reuşeşti să înţelegi că încerc să cîştig o coajă de pîine?" strigă el. Nu, într-adevăr, nu putea s-o suporte.

„Şi îmbătîndu-te o cîştigi?"

„Da", spuse el, „da, aşa". Nu avea ce altceva să-i spună, nici altcuiva (ea nu-l înţelesese niciodată pe Harrison, dar nu era cu adevărat din cauza ei: cine îl înţelegea? în mod sigur nu Malszberg) după ce-şi administrase încă o doză de scotch, se întoarse în cealaltă cameră a apartamentului, aceea pe care o amenajase ca loc de muncă. „Am cîştigat trei mii cinci sute optzeci şi şase de dolari anul trecut, tîrîtură nerecunoscătoare!" Nu se putu împiedica să-i arunce această remarcă definitivă, urzicătoare şi devastatoare părăsind bucătăria pentru a se întoarce la maşina de scris.

Incredibil, dar adevărat: ea încă mai era acolo. Mai cu seamă să nu pui la îndoială darurile zeilor . Ea se integrase pe deplin în existenţa lui Harrison în jumătatea de oră ce urmase livrării ei, şi, după ce o mîngîiase cu tandreţe, se aşeză în faţa ei încă o dată, scoase pagina neterminată, introduse o nouă foaie de hîrtie şi începu să se gîndească. Malzberg, evident. Trebuia să aibă grijă de Malzberg, gîndi el într-un fel iraţional, să-l vadă pe ticălos consumîndu-se la foc mic. Dar mai întîi, urgent, erau alte lucruri, chestii personale, pe care trebuia să le bată pentru sine, înainte de a se putea consacra în întregime sarcinii sale:

ÎNCEPÎND DE ACUM VOI CÎŞTIGA OPT MII TREI SUTE DE DOLARI PENTRU TIMPUL PETRECUT CU SCRISUL SCIENCE FICTION–ULUI, SĂ SPUNEM OPT MII PATRU SUTE DE DOLARI, ŞI VOI ÎNCEPE DE ASEMENEA SĂ CÎŞTIG O SOLIDĂ REPUTAŢIE PE CARE O MERIT.

Aşa! Le arată el! Asta o să-o facă să nu mai dea din clanţă odată pentru totdeauna pe scorpia asta cu neîncercatele ei aluzii şi remărci despre faptul că Harrison nu reuşea să-şi cîştige traiul suficient de bine.

Deja nu era rău, dar se putea cere puţin mai mult. Cea mai mare parte a oamenilor sînt liniştiţi; confruntaţi cu exercitarea unei puteri, se mulţumesc cu dorinţe mici şi jalnice pentru că nu sînt obişnuiţi să utilizeze o gamă mai largă de alegeri. E exact ceea ce ne demonstrează Harrison în acest moment. Dar, cel puţin, încearcă. Nu-i putem lua asta.VOI GĂSI CHIAR ASTĂZI O OFERTĂ LA MICA PUBLICITATE PENTRU UN APARTAMENT CU TREI CAMERE DE O SUTĂ PATRUZECI DE DOLARI PE LUNĂ, ŞI MI SE VA FACE, BINEÎNŢELES, UN CONTRACT DE ÎNCHIRIERE DE ZECE ANI. VOI LUA ACEST APARTAMENT ŞI VOI DEVENI ÎNCEPÎND DE-ACUM STERIL PENTRU TOTDEAUNA, CU TOATE CĂ VOI FI EXTRAORDINAR DE VIRIL AŞA CUM NICI UN ALT BĂRBAT N-A FOST VREODATĂ ÎN ÎNTREAGA ISTORIE A UMANITĂŢII. FEMEILE MĂ VOR GĂSI IREZISTIBIL! VOI TRĂI ÎN APARTAMENTUL DE TREI CAMERE DE O SUTĂ PATRUZECI DE DOLARI PE LUNĂ AL CĂRUI PROPRIETAR VOI ŞI FI ŞI NU VOI MAI PROCREA NICIODATĂ.

Asta ar trebui să fie de-ajuns.

Şi acum, înapoi la Malzberg, gîndi Harrison. Scoase foaia, o puse cu dragoste în ultimul sector al biroului său, închise sectorul cu cheia, apoi îşi concentră ansamblul forţelor spiritului său dement contra celui pe care-l considera ca fiind duşmanul său.

MALZBERG NU SIMŢEA PREA ÎN FORMĂ ÎN DIMINEAŢA ACEEA, MAI EXACT SE SIMŢEA CHIAR RĂU, DAR ORICUM ŞTIA CĂ ERA CONDAMNAT SĂ-ŞI SFÎRŞEASCĂ ZILELE ÎN ACEEAŞI MIZERIE NEURASTENICĂ ŞI IPOHONDRICĂ PE CARE O CUNOSCUSE DINŢOTDEAUNA, PENTRU CĂ NU EXISTĂ SFÎRŞIT RAPID PENTRU INDIVIZII DE TEAPA LUI. PE CÎND BÎJBÎIA CÎND SPRE STÎNGA, CÎND SPRE DREAPTA, PRIN SPAŢIILE PE CARE ÎMBULZEALA LE-AR FI PUTUT LĂSA LIBERE, ÎN BIROUL MINUSCUL ŞI MURDAR, ÎŞI DĂDU SEAMA CĂ ERA ÎN CAPCANA PROPRIULUI SĂU INTERIOR, ŞI CĂ VA FI MEREU LA FEL, ÎN AFARA FAPTULUI BINEÎNŢELES – CÎND ASTA AR DEVENI ŞI MAI RĂU. AUZI ALUNECAREA POŞTEI LĂSATĂ SĂ CADĂ PRIN FANTA UŞII DE LA INTRARE: FACTURI, POLIŢE ŞI AVIZE DIN URMĂ PENTRU REDEVENŢE; UITÎNDU-SE PE GEAM, ÎŞI VĂZU ULTIMA MAŞINĂ, APROAPE NOUĂ, PENTRU CARE SE ÎNGLODASE ÎN DATORII PÎNĂ LA GÎT ŞI CARE DEJA SE SCOROJEA ŞI ALE CĂREI MECANISME IEFTINE PUTREZEAU LENT ÎNTRE GAZELE DE EŞAPAMENT ŞI PIERDERI DE ULEI; DEASUPRA CAPULUI AUZI ZBIERETELE CELEI DE-A DOUA MICUŢE CARE ERA CUPRINSĂ IARĂŞI DE CRAMPE; PRIN ZID, AUZI ŢIPETELE ASCUŢITE ALE SOŢIEI SALE CARE ÎNCERCA SĂ LINIŞTEASCĂ BEBELUŞUL, ŢIPETELE ASCUŢITE FIIND SINGURUL MOD PE CARE ÎL FOLOSEA PENTRU A VORBI CU COPILUL ŞI CHIAR CU MALZBERG. NU MAI POT SĂ MAI SUPORT ASTA MULT TIMP! SPUSE ACEST TÎNĂR SCRIITOR STRĂLUCIT, CREZÎND CĂ-I VORBEŞTE SOŢIEI, DAR VORBIND ÎN REALITATEA INSTINCTELOR ŞI BĂTĂILOR PRECIPITATE ALE INIMNII. NU MAI POT SĂ SUPORT: DE CE HARRISONII AU TOTUL PE ACEST PĂMÎNT, PE CÎND MIE NIMIC NU-MI IESE, NICI MĂCAR POVESTIRILE? PENTRU CE HARRISON CÎŞTIGĂ TREIZECI ŞI CINCI MII DE DE DOLARI PE AN AVÎND şi O GRĂMADĂ DE ANTOLOGII DE ALCĂTUIT? CE A FĂCUT SĂ MERITE ASTA CÎND EU, SCRIITOR CU ASOCIAŢII DE SUSŢINERE ŞI CERTIFICATE LITERARE, SÎNT, SĂ SPUNEM, DETESTAT? ŞI ŞTIA CĂ NU EXISTĂ RĂSPUNS, AŞA CUM SUFERINŢELE LUI N-AVEAU SFîRŞIT. INVIDIEZ PE HARRISON, SPUSE EL, ADMIŢÎND ACEST LUCRU PENTRU PRIMA OARĂ. ÎL INVIDIEZ PE OMUL ĂSTA ŞI TREBUIE SĂ ADMIT CĂ SÎNT EXASPERAT DIN CAUZĂ CĂ EL CÎŞTIGĂ TREIZECI ŞI CINCI DE MII DE DOLARI PE AN ÎN TIMP CE EU, CARE-AM CITIT CEA MAI MARE PARTE DIN OPERA LUI VLADIMIR NABOKOV, CARE AM CUNOSCUT DE TREI ORI LIPSA DE INSPIRAŢIE ŞI O DATĂ DISPERAREA APROAPE CA ŞI GOGOL, AM CÎŞTIGAT ŞAIZECI DE DOLARI ANUL TRECUT, ÎN MARE PARTE DATORITĂ REVISTELOR RELIGIOASE CARE AU CUMPĂRAT ABSOLUT ORICE RĂHĂŢIŞ, ŞI ÎN REST AM TRĂIT DIN AJUTOARE SOCIALE ŞI TICHETE ALIMENTARE. NU MAI POT SĂ SUPORT MULT TIMP. HARRISON MI-A FĂCUT ASTA ŞI O SĂ MĂ PORT CUM S-A PURTAT ŞI EL CU MINE: CUNOSCÎNDU-I DORINŢA CEA MAI INTIMĂ, O VOI REALIZA MAI ÎNTÎI PE A MEA, ŞI

MOARTEA UNUI ANTOLOGATOR
de Barry H. Malzberg

Harrison se trezi în întuneric şi fu avertizat de o durere irezistibilă plutindu-i în interiorul pieptului. O criză cardiacă! realiză el cu disperare. Avea dreptate. Mai avea doar cîteva secunde de trăit, dar ca unul care se îneacă, întrevăzu o posibilitate; el

SFÎRŞITUL UNUI ŞOBOLAN
de Harry Harrison

Era ultimul minut al vieţii lui Malzberg. Aşa cum era pe cale să descopere, moartea, sub forma unui infarct, care-l sufocă, îl cuprinse pe pretenţiosul nebun şi într-o clipă

JALNICUL DISPĂRUT
de Barry N. Malzberg

Era mort, realiză Harrison la trezire, şi

MOARTEA UNUI SCRIITOR
de Harry Harrison

Malzberg era mort. Atunci

HARRISON E MORT
de Barry N. Malzberg

Cadavrul purtase numele de Harri

Eşti mort.

Nu, bătrîne, tu eşti cel care

Du-te în

Nota pentru atenţionarea serviciului de livrări: începînd de acum, toate modelele de maşină de scris eterne sînt retrase din circulaţie.

Experienţa e un eşec total.

Ar fi trebuit să mă gîndesc mai bine înainte.

D.

REGRESIUNEA

VICTOR STOICA

Din negura începutului omenirea progresase sub influența factorilor mutageni. O mutație genetică a făcut-o pe maimuță să-și piardă o pereche de cromozomi. De fapt, lucrurile au fost mult mai complicate.

Cînd observatorul din Colorado anunțase explozia unei supernove în Sirius, nimeni nu-și făcuse griji. Era o problemă prea îndepărtată de nevoile cotidiene, un factor ce nu ar fi trebuit să influențeze viața speciei. Revistele astronomice publicaseră fotografii prelucrate pe Mega Dexuri de ultimă generație apoi nimeni nu-și mai aminti de nová.

Peste un an se năștea primul mutant. Medicul îi tăiase cordonul ombilical, apoi rămase șocat de dispariția micului John. Confruntat cu ostilitatea unui univers necunoscut el făcuse un salt de cinci minute în trecut, în pîntecele mamei, apoi reapăruse.

Clinica a fost rechiziționată de specialiștii armatei. Au făcut cercetări asupra lui ajungînd la concluzia că avea o autonomie temporală de 5 minute. Așa că era ușor de regăsit. Dr. Ron Kham publicase un articol în Physical Research prin care postula legile autonomiei temporale. Dar nimeni nu putuse explica esența fenomenului, bazele matematico-fizice. Oricum concepția despre timp a fizicienilor suferea modificări considerabile. Acel articol îl făcuse celebru pe specialistul indian.

Micul John putea călători în limita celor cinci minute în trecut sau viitor. Curios era faptul că prezența sa în trecut nu putea fi detectată, timpul suferea o ramificare anterioară. Deci dacă John se plasa cu cinci minute înapoi în trecut apariția lui nu se producea acolo, ci într-un fel de univers colateral, în acel loc era un singur John și nu doi. La fel și cu viitorul.

Cazul făcuse vîlvă, teoria însă nu suferise modificări, doar limbajul în care se făcea explicitarea ei era unul sofisticat. Nașterea mutanților temporali deveni un fenomen frecvent modificînd structura societății.

Arthur van Debrour era un amărît de „cinci minute". Cu tot numele lui ciudat și scurta autonomie temporală, situația lui era mai bună decît a unuia de „o oră". Averea moștenită de tatăl său, unul din ultimii magnați atemporali și autonomia avînd-o de la mamă, o mutanta „3 zile" îi conferea dreptul de al locui în Middex, cartierul privilegiat. Atemporalii aveau cartierele lor mărginașe în care se retrăseseră după preluarea puterii de către mutanți. Ei erau sclavii obligați să trăiască tirania celorlalți.

Art ieși din casă simțind nevoia să bea ceva. De obicei se ducea în acele zone periferice unde își putea îneca în stimulente și halucinogene complexul de inferioritate. Uneori simțea că-i urăște pe temporali mai mult decît bieții atemporali. Era acea ură pe care un orb o avea împotriva celui ce vede. Și nu orice orb, doar unul care a văzut odată. Simțea că ar putea face orice pentru a distruge lumea boss-ilor cu zeci de ani de autonomie temporală.

Intră în bar trecîndu-și cartela magnetică prin fanta de la intrare. Nu făcu bine doi pași înauntru, că o blondă superbă îl întîmpină. Se vede că patronul îi pipăise contul și avea de gînd să-l facă să lase aici cît mai mult din el. Muzica metalică prelucrată pe olfaco-sintetizatoare Nakayama nu-i producea o plăcere. Era o adevărată mașină de ras creiere. Ceru un filtru sonor și se așeză la masă. Blonda îi dădea tîrcoale crezînd că are de-a face cu un boss cu cel puțin un an autonomie. I-ar fi plăcut ei să-i vîndă un pont la loteria Genia. Era de fapt un joc ilegal dar tolerat de autorități și singurul mod în care se putea îmbogăți un atemporal. Blonda avea ochi frumoși, mari și negri, dar fardați fără gust. Picioarele le avea îmbrăcate în melon moale ce imita pielea de căprioară. Era una din femeile acelea cu care ar fi făcut dragoste oriunde dacă nu i-ar fi auzit vocea.

– Ce dorești, Boss?

– Un whisky, fetițo. Mă cheamă Art.

– Un whisky, Boss – spuse disprețuitor blonda și plecă mișcîndu-și excitant fundul.

Nu s-ar fi putut să nu observe bătrînul acela jegos ce sta la tejgheaua barului trăgînd în piept dintr-un furtun subțire amestecul halucinogen de oxigen și aracat. În jurul lui erau cinci tineri sobri ce încercau să-l facă să tacă. Urletele bătrînului deveniră puternice concurînd muzica. Cei cinci îl luară pe sus ieșind cu el afară.

Art vru să-i urmeze dintr-un impuls lăuntric. Acum ar fi trebuit să se folosească de autonomia temporală pentru a alege varianta optimă. Dar nu o făcu. Rămase liniștit la masă și-și aștepta băutura.

Veni blonda și i-o aduse.

– Mă cheamă Aluana. Tu cît ai?

Normal, se referea la autonomia lui. Îi spuse:

– Cinci. Cinci minute.

Aluana strîmbă din nas și se îndepărtă. Nu era ceea ce așteptase. Art își propuse să nu mai vină aici niciodată. Pînă și o atemporală putea accentua complexul de inferioritate. Ieși din bar și intră în prima cabină telefonică. Își va analiza următoarele cinci minute din prisma autonomiei sale. Cinci minute, un fleac și totuși de cîte ori alesese varianta optimă datorită lor. Să fi avut și el măcar zece ani de autonomie. Diferența între un temporal și un atemporal consta în modul de percepție ai timpului și spațiului. Asemănînd cu o dreaptă timpul de viață al unui om, prezentul atemporalului era un punct ce se mișca dinspre naștere spre moarte, pe cînd temporalul avea un prezent afectiv ce se putea reprezenta tot ca un segment mișcîndu-se pe firul vieții. Lungimea acestui segment era autonomia temporală. Din punct de vedere al spațiului fenomenul era și mai deosebit. Mutanții creau un univers paralel legat de universul real prin intermediul lor. Acest univers era o copie cu o existență redusă a celui în care își duceau viața.

Art își extinsese conștiința în zona aceea secretă a creierului. Liniile de cîmp începură să joace destabilizîndu-se. Trecerea era făcută. De undeva de sus se vedea stînd în cabina telefonică, mai spre stînga era lîngă bar, iar în dreapta – viitorul, firul liniilor de cîmp se împărțea în mai multe variante sitiuațiile din viitorul și trecutul celor cinci minute. Materie ce se modela într-un singur sens dinspre universul real spre cel virtual, informație ce ajungea din și spre ambele lumi. Secretul cunoașterii viitorului. Un ou fixat în prezentul lumii reale superviza procesul. Art se regăsi în cabină. Ieși din ea și păși spre stradă. Așteptă să treacă bolidul ce-l accidenta în una din variante și traversă.

I se păru că-l urmărește cineva. Într-adevăr o umbră se profila pe zidul caselor. Nu-i dădu importanță, dar își grăbi pasul.

I se părea că spațiul se descompune de parcă cineva ar fi rupt din el nenumărate fîșii, adunîndu-le într-un ghem. Clipi din ochi și totul păru din nou normal. Era tîrziu.

Acasă. Lumina se aprinse singură activată de energia lui calorică. În printer îl aștepta un mesaj venit prin rețea. Ciudat, nu avea antetul expeditorului deci era un utilizator pirat. Obligația lui ar fi fost să anunțe Inferr-ul, dar nu avea încredere în oamenii aceia. Așa că citi biletul.

A doua zi se găsea în sudul orașului, lîngă taverna „Mary & Electric Marmaids" urmînd indicațiile biletului. Un cerșetor îi arătă drumul.

– P'aici, boss!

Intrarea se făcea printr-un cimitir de computere. Monitoare sparte, cipuri, tastaturi digitale zăceau într-un loc viran. Acesta era spațiul de întîlnire și de joacă al puștilor atemporali. Se luau la întrecere modelînd tot felul de drăcii computerizate. Oricare din puștii de aici și-ar fi dat zece ani din viață pentru accesul la rețea.

O cabană dărăpănată, construită din lemn și plastic reciclat era ținta spre care îl îndrepta cerșetorul.

Un bărîn orb cu plete ce-i acopereau fața, prezida acea adunare ciudată de atemporali. De undeva îl cunoștea. Da, gesturile, vocea. Era bătrînul din bar.

– Bine ai venit printre noi, străine. Sper că nu te superi că îți spun așa. Sînt un biet orb, dar am putut vedea ura din sufletul tău. Am simțit că nici ție nu-ți place lumea aceasta în care trăiești și am știut că nu vei trăda. Aici sînt reprezentanții tuturor atemporalilor din oraș, ai scalvilor voștri. Da, știu ce gîndești și tocmai de aceea tu ești cel ce va schimba lucrurile.

– Cum aș putea schimba eu lucrurile. Orice temporal cu cîțiva ani de autonomie temporală ar detecta varianta ce ar conține schimbarea și ar înlătura-o. Nu vă dați seama că orice revoluție s-ar sfîrși încă înainte de a începe?

Bătrînul își dădu părul de pe față și-l fixă pe Art cu ochii săi tulburi.

– Cine ți-a spus că vrem să facem o revoluție? Nu. Doar vrem să te trimitem înapoi în timp. În timpul real, acolo unde autonomia voastră temporală nu te va putea ajunge. Nenumărate sînt căile Domnului și doar el te va putea ajuta să ne salvezi. Vei căuta cauza mutației și o vei înlătura. Vei fi singurul capabil de această misiune. Cele 5 minute de autonomie te vor ajuta. În momentul cînd acestea îți vor dispare vei ști că misiunea a fost îndeplinită.

Art se uită în jur la toate chipurile acelea chinuite ce așteptau de la el izbăvirea. Nu putea să-i refuze.

– Dar...

– Dar cum vei ajunge acolo? spuse bătrînul luîndu-i vorba din gură. Știi bine că pînă la apariția mutanților cercetările spațio-temporale au fost făcute în vederea bugetului armatei. Apoi ele au fost considerate fără sens și sistate. Însă noi le-am continuat din necesitate. Sursa de energie se obține dintr-o stea prin diluție spațială. Totul e pus la punct pînă în cele mai mici amănunte.

Și Art pleacă în călătoria spre o lume arhaică, dispărînd din fața atemporalilor.

Părăsise un Univers în regresiune, un univers ce se descompunea înmugurind în alte milioane de universuri create de mintea temporalilor. Și poate asta era soarta universului, în absența creatorului regresa spre neant.

FELIX - THE KING

Ana-Veronica MIRCEA

— Ei? făcu Doli, scrutînd chipul celuilalt cu speranţa că va desluşi un cît de firav şi efemer semn – dacă nu de admiraţie – cel puţin de invidie sau ciudă.

– Deh..., mormăi Rim, răsucind sticla pîntecoasă, de bere „Terra", din care tocmai supsese ultima picătură. Părea foatre ocupat să studieze eticheta holografică, modul 2513, pe care, sub inscripţia cu caractere fonetice – singurele pe care Rim le considera demne de a fi memorate – planeta albastră plutea în spuma unei halbe. Deh, brevet de invenţie, spui? Şi ofertă grasă de cumparare? Din partea preşedintelui Confederaţiei Interplanetare a Neuro – Psihologilor? Ce să facă ăştia cu... cum îi zice... teleemiţătorul ăla al tău?

– Emiţătorul telepatic Condiţional „Doll I", îl corectă inventatorul, străduindu-se să prounţe cuvintele cît mai egal şi fără urmă de infatuare. Ce să facă cu el? Să-şi trateze turma de nevropaţi, psihologi, drogaţi, senili, debili, şi ce-or mai fi fiind, să implanteze în creierele lor bolnave realitatea, vindecîndu-i instantaneu. Pe lîngă tratamentele individuale, poate fi folosit – cu succes garantat, omule! – pentru terapie în grup, sau chiar în masă. Îţi dai seama? Un medic îşi poate impune voinţa – de la mare distanţă! – unei hoarde de nebuni furioşi, potiolind-o. Vicepreşedintele mi-a oferit trei milioane de dolari vechi – nu dolari noi, sau credite, sau unităţi interplanetare! – cu condiţia să măresc raza de acţiune a aparatului pînă la trei ore lumină – pentru ca, stînd tolăniţi în fotoliile lor, la Chicago, să poată pătrunde în mintea oricărui pacient, fie el chiar în cel mai îndepărtat colţ al Zonei Colonizate, înţelegi?

– Înţeleg, cum nu! rîse Rim, balansîndu-se pe scaunul deja şubred, care prinse a scîrţîi, atrăgînd privirea acră a singurului ochi al Rusului, patronul tavernei „Marţianul Lefter". Înţeleg mai multe decît tine! Să pătrundă în mintea oricărui pacient? Deh! În mintea oricărui om, nene inventatorule! Să pătrundă, s-o cerceteze şi s-o dirijeze, şi încă instantaneu, geniule! Nu vezi buba, nuu! Tu vinde-ţi capodopera, scaldă-te în aur, îmbată-te cu iluzia că ai săltat omenirea cu un stîjen mai aproape de rai! O să ai timp destul pentru regrete – firește, dacă doctorii tăi cei plini de intenţii nobile nu te vor cruţa, interzicîndu-ţi accesul la această idee. Aşa-i că n-ai citit istoria veche? Aşa-i că n-ai habar ce-a păţit Nobel cu dinamita? Aşa-i...

Doll se ridică, răstumîndu-şi scaunul.

– Să te ia dracu', Rim. Cu istoria ta veche cu tot. Nu ştii decît să scuipi venin şi să strici cheful. Halal prieten!

– Am făcăut o achiziţie formidabilă, domnule Weber! se lăudă Cesare Fagiano, vicepreşedintele Confederaţiei Interplanetare a Neuro-Psihologilor, adresîndu-se preşedintelui în exerciţiu al acestei organizaţii. E vorba de prototipul „Emiţătorul Telepatic Condiţional", invenţia unui inginer şomer de pe Marte. Am spus întotdeauna că societatea noastră aruncă perle în mocirlă!

Preşedintele Weber simulă o criză de tuse tabacică, evitînd, foarte încîntat de propria-i diplomaţie, orice comentariu. Ştia bine că Fagiano se consideră pe sine însuşi o perlă, nu chiar aruncată în mocirlă, dar neavînd parte de montura preţioasă ce i s-ar fi cuvenit cu prisosinţă.

– Scuzaţi-mă, continuă vicepreşedintele, eram pe cale să răpesc din timpul dumneavoastră preţios, îndepărtîndu-mă de subiect. De fapt, mi-am permis să vă invit în biroul meu numai pentru a vă demonstra performanţele de excepţie ale acestui aparat.

Preşedintele nu apucă să răsufle uşurat; Felix, motanul bine hrănit al gazdei, îi sări sprinten în braţe şi prinse să toarcă, alintîndu-se. Ca unul ce nu putea suferi pisicile, Weber îşi înfrînse cu greu dorinţa de a arunca cît colo jivina galben-roşcată. Se mulţumi să o apuce stîngaci şi să o aşeze alături de fotoliu.

– La mine, Felix! porunci Fagiano. Motanul execută ordinul, reîncepînd să toarcă, de data asta frecîndu-se de pantalonii stăpînului. E foarte deştept,continuă acesta, ca o scuză, zîmbindu-i preşedintelui. Dar acum – promisa demonstraţie!

Solemn ca un mare preot îndeplinind un ritual mai mult decît sacru, Cesare Fagiano se aşează în faţa emiţătorului, apăsă tasta „în masă", puse mîna dreaptă pe un minuscul contactor auriu, şi-l aduse în dreptul ochilor, privindu-l cu veneraţia de fanatic extaziat, apoi şi-l lipi de tîmpla stîngă.

Weber urmări amuzant scurta ceremonie. „Şi ce-i cu asta?" vru să întrebe apoi, văzînd că pe chipul celuilalt se lăţeşte un zîmbet triumfător.

În secunda următoare sări în picioare, ca împins de un resort. Se cutremură, ca trezit dintr-un vis rău.

– Domnule Fagiano! Vă rog respectuos să mă scuzaţi! M-am tolănit în prezenţa unei personalităţi de excepţie, ca dumneavoastră! E aproape o blasfemie! Cît despre faptul că am uzurpat atîţia ani funcţia de preşedinte al Confederaţiei noastre, funcţie care vi se cuvenise cu prisosinţă...

– Dragul meu Weber!

Cesare Fagiano se ridică şi, cu un zîmbet bonom, îl bătu pe umăr, ca pe un vechi protejat şi prieten.

Celălalt îl privi cu pioşenie şi recunoştinţă.

– Vă mulţumesc că m-aţi iertat şi că îmi permiteţi să păstrez această funcţie – pentru dumneavoastră mult prea măruntă! Nici nu ştiu cum am putut să-mi închipui că v-ar interesa! Pe dumneavoastră – cel predestinat să fiţi Cezarul! De altfel, cred că e importamnt să nu pierdem „Ştirile". E imposibil să nu anunţe că, în sfîrşit, vi s-a făcut dreptate!

– ... tumorile societăţii vor fi extirpate de îndată ce Marele Fagiano va deveni ce trebuie să fie, adică Cezarul!

Rusul se cocoţase pe tejgheaua barului şi începuse să peroreze pe neaşteptate, dar nici unul din cei prezenţi nu păruse surprins. Rim îşi încetase obişnuita legănare – fapt pentru care bietul scaun ar fi trebuit să-i fie etern recunoscători; Doll îşi surghiunise hăt departe gîndul la teancurile de dolari vechi, dosite la loc sigur. Amîndoi ascultau tirada chiorului, fiecare cuvînt părîndu-li-se o muzică divină. La masa alăturată, trei negri mătăhăloşi începură chiar să aplaude.

Oratorul le făcu semn să înceteze.

– Liniştește! E timpul să ascultăm „Ştirile". Trebuie să aflăm dacă s-a făcut dreptate!

„Parlamentul Central, ca şi toate Parlamentele Complementare din Zona Colonizată, reunite în sesiuni extraordinare, recunosc dreptul sacru al Marelui Cesare Fagiano de a fi Unicul şi Niciodată Contestatul Conducător al Lumii Civilizate. Ex-liderii îi mulţumesc Marelui Fagiano, Cezarul, care ia, cu generozitate, de pe umerii lor slabi, povara guvernării! Trăiască dreptatea! Trăiască Cezarul!"

– S-a făcut dreptate! urlară, într-un glas, clienţii „Marţianului Lefter". Şi continuară să urle şi să aplaude în timp ce patronul juca căzăceşte, chiuind „Trăiască Cezarul!"

– Cesare – te iubim! Cesare – te iubim! scanda gloata adunată în jurul reşedinţei oficiale a Cezarului.

„Prea multă gălăgie. E obositor", cugetă Fagiano, în cea de-a o sută treizecea seară a guvernării sale.

Şi urmă liniştea. Lipsit de zgomotul de fond, motanul Felix se trezi şi căscă prelung, arcuindu-se. Pe ecranul de urmărire, Fagiano văzu mulţimea retrăgîndu-se, călcînd pe vîrfuri. Nu era nici un ch[illegible] pe care să nu se poată citi regretul de a fi tu[illegible] siesta Cezarului.

Mulţumit, după ce goni fata care-i încălzise patul, Cesare se întinse, căscînd la rîndul lui, luînd în braţe singura fiinţă care-i era, sincer dragă: motanul.

Adormi imediat, ca un om lipsit de orice grijă.

Instalat ca un sfinx pe pieptul stăpînului, Felix toarce o vreme. Dar mişcările ritmice ale toracelui Cezarului începură să-i displacă, aşa că se instală pe pernă, alături de tîmpla împodobită cu micul contactor auriu. – obiect pe care îl remarcă imediat şi căruia îi arse o labă; iar ochii lui drăceşti sclipiră cînd contactorul se rostogoli pe covor.

– La urma urmei, cine dracu' mai e şi Fagiano ăsta? întrebă Rim, destupînd o nouă sticlă de bere.

Felix se jucă o vreme, dînd contactorul de-a dura, ca pe un şoarece ameţit. Pe urmă îi veni ideea să-l lovească cu capul, şi obiectul i se fixă de pata albă dintre ochi, ceea ce nu păru să-l deranjeze.

– Fagiano a fost un impostor. Ceea ce ne trebuie este un conducător ca motanul Felix, declară Rusul.

Fagiano sări ca ars, aruncînd plapuma cu o smucitură.

– Îndată, stăpîne, îndată, bîngui el cu umilinţă. Îndată îţi aduc cel mai gras şobolan din Chicago!

Escaladă balconul, se pomeni într-un copac din care coborî din creangă-n creangă – acesta fiind traseul favorit al noului stăpîn al lumii – dar, odată ajuns, uită pentru ce plecase – inconsecvent, Felix hotărîse că nevoia de afecţiune primează – şi se amestecă în mulţimea care se readuna. Iar în secunda următoare începu să scandeze, într-un glas cu gloata pe care, nu cu mult înainte, o dispreţuire:

– Felix – te iubim! Felix – te iubim!

Paul PURCĂRIN

EMBARGO

CONCURS DEBUT

Ilie a lu' Petre stătea tolănit la umbra unei sălcii chiar pe malul Dunării şi rodea o nuia, nu de alta, dar unghiile şi le rosese demult. De baie n-avea chef şi de dormit nu putea dormi, că zăcuse în pat pîn' la zece.

Aşa că acu' aştepta (zadarnic) să se îndure v'un peşte să muşte din momeală şi se gîndea. Se gîndea şi la focul ăl' mare de acu' doi ani, cînd sîrbii ăia îşi incendiaseră vaporu' cu petrol. Arsese v'o două zile Dunărea de se cruciseră babele şi popa bătuse mătănii de-i înţepenise spinarea. Se mai gîndea şi la Mărioara, ţiganca ce locuia în capătul satului şi la care se mai duceau bărbaţii că, de, era frumoasă şi nu întotdeauna ocupată cu militarii ăia din cazarma de lîngă sat. „Chiar aşa, bă" îşi zise Ilie, „mă ia şi pe mine peste v'o două luni în armată. Unde oare or să mă ducă, 'tu-le somalezii care i-a făcut?!?". 'Tu-le somalezii - era vorba preferată a lui moş Viktor, beţivanu' ăla bulgar, cică de peste Dunăre şi ajuns aici cine ştie cum... Ilie ştia vag că Somalia-i o ţară pîn' Africa, da' pe cine dracu' interesează unde-i Somalia.

„Acu' toată lumea se uită la televizor, că de cînd s-a înfiinţat cazarma aici a adus ăia televizor, de merge satu' să vadă «Actualităţi» seara", îşi zise Ilie. „Ce mă-sa vede ăia la TV?". Fusese şi el de cîteva ori, dar nu prea-nţelese mare lucru din ce zicea ăia acolo. La radio era mai simplu, nu trebuia să te mai şi uiţi, ci doar să asculţi. Simplu: întorceai un buton „clac" şi mergea: îl răsuceai, iar „clac" şi se oprea.

O şalupă trecu în sus, dar era mică, aproape de malul bulgar aşa că Ilie nu se osteni s-o privească. Era cald al naibi şi peştele - ăla nu mai trăgea...

La vreo 15 metri de mal o bulboană rupse luciul liniştit al apei. Ilie a lu' Petre se ridică şi privi intrigat spre locul ăla, dar nu se mai întîmplă nimic. „Bă s-o luăm «metodic»", îşi zise. „Metodic" - încă o expresie d'a lui moş Viktor. „Peşti nu ie, că nu mai sînt peşti aşa mari pe aici-de cînd cu focu' ăla. Vîrtej din senin nici atît. Bă dacă ie un tanc sîrbesc, de-ăla ce merge pe sub apă, cum ziseră ăia la radio, şi nu-l vede americanii nici cu satelitu'", se alarmă Ilie. „Cum să-l vadă bă, de-acolo, cînd nici de-aici io nu pot să-l văd?" se înveseli brusc. Apoi înbufnat, „Îl văd ăia, c-au ultra... cum dracu-i zice la roşu ăla de care zicea Ghiţă".

Ghiţă era văr cu Ilie, de aceeaşi vîrstă cu el, dar făcuse şi un an de liceu, lucru cu care se mîndrea a' naibii. Acolo învăţase despre de' ălea, ba chiar şi englezeşte, lucru mare, hotărî Ilie, de vreme ce americanii mai aveau puţin pînă la Belgrad şi du-aia poa' c-o să vină şi p-aici, mai ştii? Că de fost au mai fost acu' doi ani de tot se uitau la Dunăre, cum treceau sîrbii cu petrolul, iar acu' elicoptere de-ale lor zburau în răstimpuri, în josul şi în susul Dunării. „Bă, ce chestie-i să ai un elicopter, să te plimbi cu el toată ziua!" îşi zise Ilie, dar nu avu timp să-şi continue gîndul că un alt bolborosit, mult mai puternic şi mai apropiat, îl făcu să sară ca ars.

– Care eşti, bă, acolo? - strigă el, apoi gîndi: „Bă, să ştii că ie sîrbi şi ne atacă, ia să fug io la unitatea aia..." Aşi de unde să fugă. Stătea privind făptura mătăhăloasă din faţa sa, care, şiroind de apă se apropia.

Cînd fu la doi paşi de Ilie se opri şi începu să gesticuleze şi să vorbească într-o limbă necunoscută. „Bă, ăsta-i sîrb, auzi-l cum vorbeşte, gîndi Ilie şi mai slobozi, tot în gînd, o înjurătură. Apoi „Ce mă fac?".Făcu ce făcu şi-l convinse pe străin să-l urmeze. Îşi făcuse deja un plan. „Cînd o să afle tata...". Acasă nu era nimeni. Străinul tot mai gesticula şi spunea ceva cînd îl trase în grădină, apoi în curte. „Bă, ce curaj pe mine", gîndi Ilie. „Cînd mă ia-n armată o să mă decoreze!".

Abia acum îl examină mai cu atenţie pe intrus. Acesta purta aparate complicate, în spate şi pe capul ciudat, cam triunghiular. Şi ochii ăia care se tot roteau: chiar că era ciudat. „Bine, hotărî Ilie, îi dau cu toporişca-n cap!".

Dar nici nu apucă să înhaţe toporişca din butucul în care era înfiptă, că înţepeni holbîndu-se la străin. Acesta era aplecat deasupra jgheabului cocinei şi se părea că vorbeşte cu porcul. „Hai, bă, de unde ştie porcul sîrbeşte", se întrebă Ilie, dar nu stătu mult la cumpănă şi se îndreptă spre străin. Acesta însă se ridică şi se întoarse către el şi, printr-o suită de semne şi gesturi, îi dădu de înţeles lui Ilie că îi oferă pentru porc ceva ce semăna şi cu un radio, şi cu un TV. De fapt, cu un TV mai mic. Ilie avu o revelaţie: „Bă, la ăia ie embargou şi n-au ce să mănînce, de-au plecat pe Dunăre să facă schimburi. Bă, da' rău stau cu mîncarea de au ajuns pînă-aici!". Dar asta nu era ceva ce să-l oprească pe Ilie, care-i arse străinului una cu latul toporiştii peste cap, cu sete. Se auzi un zăngănit metalic, apoi un pîrîit, străinul începu să urle ceva în limba lui, şi o rupse la goană înapoi, către mal, cu Ilie pe urmele lui.

– Vrei să calci embargoul, ai, 'tu-ţi somalezii cui te-a făcut? strigă Ilie în urma străinului care se aruncă în apă şi dispăru într-o bulboană. Ilie rămase o vreme descumpănit pe malul apei, apoi abătut examină toporişca. O ciobitură mare împărţea în două lama ei iar coada era aproape ruptă. „Aia, da lovitură. Da' ce-o să zică tata..." gîndi Ilie, şi-o luă către casă uitîndu-şi undiţa pe malul apei în faţa bulboanei.

Pentru urechile dumneavoastră

Născut în Grecia (deşi mulţi mai cred în originea sa română), Vanegelis Papathanassiou a devenit unul dintre cei mai mari muzicieni ai secolului. Cu toate că nu puţini au fost cei care l-au atacat de-a lungul timpului, acuzîndu-l că nu cunoaşte nici măcar notele.

Nu-i voi prezenta aici viaţa şi nici nu voi comenta, deocamdată, creaţiile sale, prezentînd numai discografia acestuia. Rod al unor căutări desfăşurate pe parcursul mai multor ani, sînt tentat să cred că această listă este completă, rog pe aceia ce dispun şi de alte date să ne contacteze:

1. Rain & Tears
2. 666
3. Shadows
4. Veroniquie Skawinska

Aceste prime discuri au fost editate în Grecia, cu grupul „The Aphrodite's Child", din care mai făceau parte Denis Rousos şi Lucas Ideras. Nu au însă nici o legătură cu „stilul" Vangelis.

5. Hypothensis (1969)
6. Sauvage et Beau (1970)
7. Cantiques des Creatures (1971)
8. La Fete Suavage (1972)
9. L'apocalypse des Animaux (1973)

După apariţia acestui LP, Vangelis se mută de la Paris la Londra.

10. Earth (1974) – (Cu Jon Anderson)
11. Poeme simfonique (1974)
12. Heaven & Hell (1975 – (Cu J.A.)
13. Albedo 0,39 (1976)
14. Spiral (1977)
15. Ignasio (1977)
16. Odes (1978) – (Cu Irene Papas)
17. China (1979)
18. Opera Sauvage (1979) – (Cu J.A. la harpă)
19. See You Later (1980) – Cu J.A.)
20. Short Stories (1980) – (Cu J.A.)
21. Chariots of Fire (1981) – Oscar pentru muzică de film.
22. Dragon (1981)
23. The Friends of Mister Cairo (1981) – (Cu J.A.)
24. Ich Habe Keine Angst (1982)
25. Beaubourg (1982)
26. Private colection (1983) – (Cu J.A.)
27. Greek Tragedy Elektra (1983) – (Cu I.P.)
28. Blade Runner (1984)
29. The Beauty & Beast (1984)
30. Soil Festivites (1984)
31. Invisible connection (1985)
32. Wayne Eagling (1985)
33. Modern Prometeus (1985)
34. Mask (1985)
35. RB Sque (1985)
36. Rhapsody (1986) – (Cu I.P.)
37. Direct (1988)
38. Thenes (1989)
39. Antarctica (1988)
40. The City (1990)
41. Page of Life (1991) – (Cu J.A.)
42. 1492 – Conquest of Paradise (1992)
43. The Best of Jon & Vangelis (1992) – Se pare că este singura compilaţie oficială.

Printre colecţionari mai circulă un număr de trei înregistrări ale unor LP-uri atribuite acestui compozitor:

44. Phos Socrates (1976)
45. To the Unknown Man (1982)
46. Cosmos (?)

Marian IRIMIA

Electronograful

Florin MUNTEANU

În majoritatea filmelor SF vizualizarea cinematografică a unui cîmp de protecţie este asigurată de o descărcare electrică de înaltă tensiune. Scînteia se prelinge pe suprafaţa corpului „protejat", se bifurcă, se contorsionează, se reuneşte şi iar se desface într-un dans sălbatic al zecilor de mii de volţi. Spectacolul, întregit de un zgomot caracteristic şi de frumuseţea culorilor, place spectatorului care nu se mai întreabă dacă un asemenea sistem de protecţie este util sau nu, dacă efectul vizualizat este rezultatul cîmpului de protecţie sau doar un efect secundar al unui alt cîmp, necunoscut încă şi mult mai „puternic". Cu atît mai puţin ar putea fi interesat de analiza stabilităţii şi instabilităţii plasmei astfel generate sau de identificarea unor legi de bifurcare care să modeleze structura geometrică a descărcării. El priveşte înfrigurat acţiunea ! O fantastică desfăşurare de fenomene rămîne doar un element de decor deşi se doreşte a fi şi o provocare a minţii spectatorului, o invitaţie la autodescoperirea unor legi ale Universului.

Aceasta este în general atitudinea unui spectator obişnuit şi nu a unui producător în domeniul SF-ului, care trebuie sau ar trebui să fie, un bun cunoscător al cît mai multor domenii teoretice şi practice ale ştiinţei şi tehnicii. Un creator de SF ar trebui să-şi dezvolte atenţia şi spiritul de observaţie pentru a putea surprinde explicit sau implicit aspecte inedite din natură. Iar atunci cînd acest lucru este posibil, să-şi construiască propria experienţă şi să o confrunte cu cea a înaintaşilor. În acest sens şi în continuarea celor din numărul trecut vă propun construcţia celui mai simplu sistem de fotografiere electrofonografică, sistem ce vă va permite obţinerea şi analiza unor structuri fractale, dar şi a unor peisaje extraterestre, de o frumuseţe greu de exprimat în cuvinte, ce pot concura oricînd în cadrul unor expoziţii de tehnică fotografică sau de artă fotografică.

În principiu, metoda constă în aplicarea unui puls unic de înaltă tensiune asupra unui corp de probă (piesă, ţesut viu, etc) aşezat pe o placă fotografică,de tipul celor utilizate pentru radiografiere RX (Figura 1). În funcţie de forma şi natura corpului de probă, de valoarea tensiunii şi polarităţii utilizate, de viteza de variaţie a tensiunii, de umiditate şi de structura chimică a gazului din vecinătatea probei, se obţine pe clişeul fotografic un pattern specific descărcărilor electrice, purtător al unui număr foarte mare de informaţii. Înţelegerea mecanismelor fizice şi chimice ce stau la baza acestui lung lanţ de interacţiuni al cărui rezultat final îl constituie o imagine "îngheţată" de placa fotografică, respectiv găsirea unor estimatori calitativi şi cantitativi de caracterizare obiectvă a imaginilor astfel obţinute reprezintă obiectivul de bază al cercetărilor în domeniul electronografiei (1)

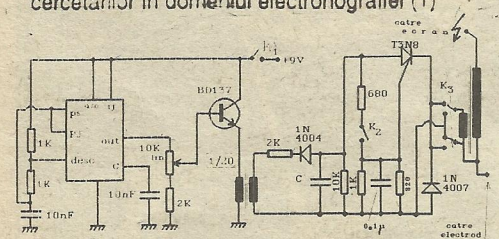

Deci, un generator electronic (B) permite obţinerea unui puls de tensiune cu valoarea prereglată (de ordinul 1-45 KV) şi aplicarea lui, la o comandă manuală, asupra probei situate în spaţiul de fotografiere (A) realizat dintr-un ecran special şi un electrod. Confecţionarea ecranului poate fi asemănată cu înrămarea unui tablou, tabloul fiind o suprafaţă metalică conductoare-436x436 mm- (folie de staniol, textolit placat cu cupru de tipul celor utilizate în electronică la realizarea cablajelor,etc) conectată printr-un cablu de înaltă tensiune la borna „caldă" a generatorului şi „protejată" (izolată) de mediul exterior printr-un strat dielectric, respectiv un geam cu grosimea de 3 mm şi suprafaţa de 436x436 mm (Figura 2). Forma şi dimensiunile în secţiune a ramei propriu-zise pot suferi modificări dimensionale sau chiar de profil ,singura cerinţă reală a ecranului fiind de a izola cît mai bine, de jur împrejur, din punct de vedere electric, suprafaţa metalică (electrodul ecran).

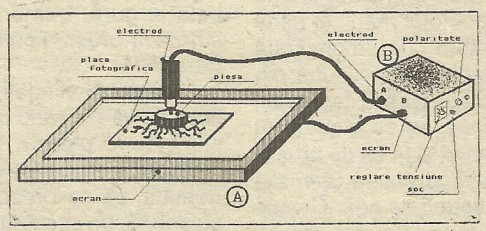

Figura 3 prezintă un detaliu constructiv al ecranului remarcîndu-se o placă distanţieră din material izolator -placaj, carton gofrat, mucava,etc (436x436 mm şi grosime convenabilă astfel încît împreună cu grosimea sticlei -3 mm- şi a electrodului propriu-zis -0,1...2,5 mm să nu depăşească a mm - fig.2) şi o placă de bază tot izolatoare, din placaj (500x500x8 mm).

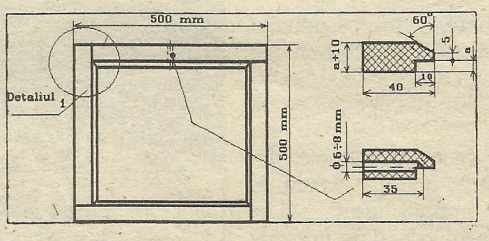

Soluţia constructivă privind asamblarea ramei la colţuri, respectiv a îmbinării demontabile dintre ramă şi placa de bază o las la latitudinea dumneavoastră.

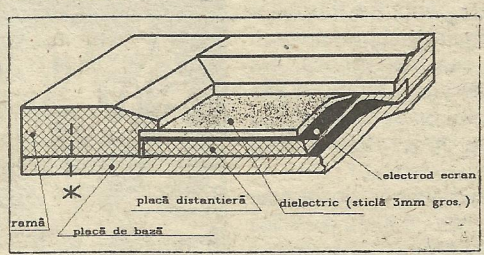

Blocul electronic este prezentat în figura 4. În principiu el asigură încărcarea unui condensator C (1:10μF nepolarizabil U> 300 V) la un nivel de tensiune prestabilit şi descărarea acestuia, la o comadă manuală (acţionarea întrerupătorului K2 fără reţinere), pe o bandă de inducţie de tipul celor utilizate pe autoturismele Dacia 1300. Cu aproximaţie, schema se aseamănă cu o aprindere electronică utilizată la motoarele auto sau cu cea a unui blitz. Un oscilator clasic realizat cu circuitul integrat B 555 furnizează la ieşire un semnal dreptunghiurilor cu frecvenţa de aproximatriv 50 KHz. Acest semnal, divizat corespunzător tensiunii dorite, prin intermediul potenţiometrului liniar de 10 K, se aplică primarului unui mic transformator ridicător de ..... fig. 4.

Tensiune (1:20), realizat pe o oală de ferită. Pentru primar am utilizat 150 spire CU – Em cu diametrul de 0.12 mm, respectiv 3.000 spire cu aceeaşi sîrmă pentru secundar. Alimentarea întregului montaj se face de preferinţă de la baterii 2x4. 5V, pentru a evita accidentele prin electrocutare în cadrul „laboratorului" foto, unde se va lucra pe întuneric şi într-o atmosferă umedă. Întrerupătorul K3, 2x2 poziţii cu acţionare simultană, permite inversarea polarităţii pulsului de înaltă tensiune obţinut în secundarul bobinei de inducţie, inversare ce modifică esenţial aspectul fotogtafiei. Se consideră pozitiv acel puls ce creşte iniţial în domeniul tensiunii pozitive faţă de electrod luat ca potenţial de referinţă. În fotografie i se poate remarca aspectul tipic de descărcare electrică sub impuls pozitiv. Arborescenţa „clasică" din jurul unui cilindru metalic, utilizat drept corp de probă, sugerează posibilitatea de aplicare a teoriilor de măsurare fractală. Simpla inversare a polarităţii pulsului de tensiune schimbă total aspectul fotografiei obţinute (fotografia 2). Zonele de „lumină" difuză sînt întrerupte de fişii de întuneric. Realizată pe o placă fotografică color, rezultatul ar depăşi cu mult aşteptările. Cred că oricine şi-ar pune pe perete un asemenea tablou, mai ales după o legare adecvată a corpului de probă. Deci, să recapitulăm. După construirea sistemului prezentat mai sus, este necesară amenajarea unui „colţ" foto. Pe întuneric sau utilizînd un filtru foto verde închis, specific filmelor pancromatic, se aşează pe suprafaţa ecranului clişeul radiografic. Apoi se aşează obiectul de investigat şi se face legătura acestuia cu borna „rece" – cu electrodul. Se alege polaritatea dorită. Se poziţionează cursorul potenţiometrului corespunzător tensiunii de lucru. Se acţionează K1. După aproximativ 30 secunde se acţionează butonul „şoc" (K2). În acest moment a avut loc expunerea urmînd a se efectua procesul clasic de developare.

Aparent simplă, metoda şi aparatura solicită cunoştinţe de mecanică, de electronică, de tehnică foto, şi apoi de fizică. Se întîmplă rar ca un om să fie bun la toate. Dar la ce ar mai fi buni atunci Prietenii? Pe lîngă o asemenea preocupare cu largi deschideri se pot aduna mai mulţi colegi, prieteni, fiecare contribuind cu ceea ce ştie mai bine. Învăţînd de la ceilalţi în acelaşi timp.

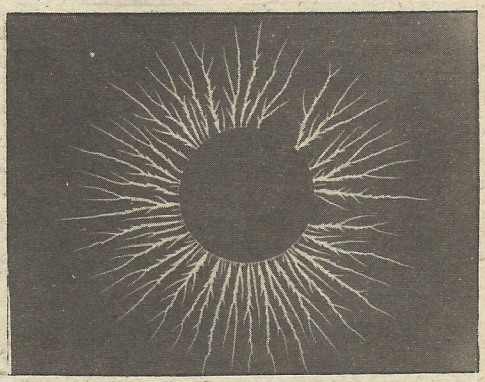

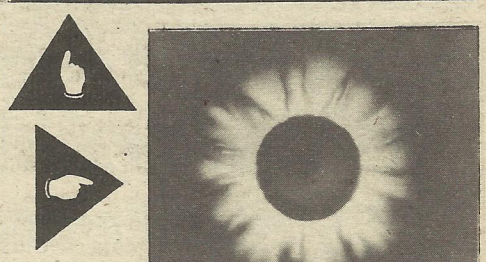

Claudiu MURGAN

Caractere tari

Marea lovea cu valuri împrumutate plaja, care de multă vreme nu mai constituia un baraj natural pentru apa hrăpăreață. Tomberoane cu tabla subțiată de rugină zăceau doborîte, cu resturi puturoase ivite la gura lor, ca intestine răvășite de-un harakiri. Scheletele umbreluțelor înfipte ici-colo în suprafața afînată, scînceau jalnic în bătaia brizei din larg. Ziua se anunța frumoasă, dar monotonă ca și precedentele.

O rază de lumină, izbucnită, poate, din împreunarea unor ființe invizibile, se focaliza pe unul din cele două trupuri bronzate, arzînd carnea. Un țipăt scurt domină pentru o clipă zgomotul mării, și părul lung și negru dezveli o față prelungă, cu trăsături fine, împovărată totuși de cearcăne adînci sub ochii verzi. Femeia își freca una din fese, înnebunită de durere, încercînd să-și stăpînească lacrimile, chemate la suprafață de puterea soarelui. Lîngă ea se cuibări un bărbat pletos, c-o privire speriată, trezit din somn și el la fel de brusc.

Nisipul se însufleți sub forma unui vîrtej, sfidînd pacea unei zile tulburată doar de vaietul continuu al imensei întinderi de apă. O voce sonoră le vorbi grav, obosită parcă de-un urcuș istovitor, ce nu îngăduia odihna.

„Sculați și apucați-vă de studiu! Nu mai trîndăviți! Numai prin cunoaștere de sine vă veți putea elibera".

„Da' mai slăbește-mă! De săptămîni întregi încerci, fără succes, să ne convertești. Nu te-ai plistisit să vorbești în van? Eu una m-am săturat de importanța pe care ți-o dai dedicîndu-te acestei „acțiuni caritabile", îl persiflă femeia, aranjînd cu unghiile lungi, firele de păr din barba omului de lîngă ea.

„Răbdarea și perseverența sînt calități indispensabile în încercarea de-a scăpa de formele pe care le-am însufleți atîta amar de vreme. Numai ele nu sînt îndeajuns, de-aceea trebuie să citiți tot ce v-am pus la dispoziție și să reflectați".

„Să fii sănătos! Cu ce crezi c-am aprins focul, acum, cu penuria asta? Cu vrăji? Nu, măi, spirit, duh sau cum ți-o zice. Cu file lucioase de carte, impregnate cu spîrcuieli de cerneală. Mulțumit?"

Turbionul se înălță puțin nedumerit parcă, de atacul celei ce se încăpățîna să-l asculte.

„Știu că n-ar trebui să-ți dezvălui un mic secret psihologic, dar totuși o voi face. Spre rușinea mea, am hotărît că dorința voastră de cunoaștere, pentru că nu pornește dintr-un imbold intern, să fie declanșată de-o suprasaturare a subconștientului, o cedare impusă, care, veți vedea mai tîrziu, e spre binele vostru".

„Ba, o să așteptați mult și bine și tu vei fi cel ce va ceda. Noi ne simțim minunat și n-o să dăm vrabia din mînă pentru cea de pe gard". Se lăsă mîngîiată de bărbat și continuă: „Viața pe Pămînt e delicioasă, chiar și-așa în postura de ultimii oameni; încă poate oferi plăceri neasemuite. Și știi care-i dorința mea cea mai aprinsă? Să păcătuiesc continuu, o reîncarnare să-i urmeze alteia pentru a afla cît mai mult din mirajul existenței. Acolo sus la voi pot urca oricînd, e de-ajuns să-mi impun autocontrolul, dar ocazia de a mă reîntoarce aici dispare".

„Te-nșeli, izbucni vocea, fremătînd din corpul efemer. Iluzie este ceea ce ai acum, certitudinea o vei căpăta în această lume a luminii și căldurii veșnice. Dar mă retrag pentru că sînt cîțiva apropiați ai voștri care vor să vă vorbească".

„Iar rude, m-am săturat, strigă exasperată femeia, strîngîndu-și picioarele sub ea. Nu-i suficient că de cînd am făcut ochi mă frec de ele? Asta era ultimul argument la care trebuia să recurgi. Și de unde știu eu că odată ajunsă acolo, nu revine la suprafață, din vreun ungher dosit al minții, caracterul predominant negativ ce ți-a însoțit existențele în istorie?"

„Dar e imposibil! Ceea ce-ncerci este numai fabulație pornită din disperarea de a nu avea motivație pentru faptele tale".

Imediat nisipul prinse viață în alte patru vîrtejuri ce-l încadrară pe primul.

„Alison, îți vorbește mama ta, copilul pe care l-ai dat afară înainte de vreme, un anonim din armata vietnameză, o prostituată din Montparnasse, dar n-are rost să-ți înșir toate existențele trăite pentru a-ți demonstra că hotărîrea de a urma această cale nu a fost una pripită".

O altă voce vorbi, schimbînd interlocutorul.

„Drane, ești ultima noastră speranță. Vino cu noi, părăsește-o! Fără tine, singură, în scurt timp, va urla de prea multă liniște".

Bărbatul își privi jumătatea dominantă, ce rămăsese fără replică.

„Ea hotărăște. Mi-e perfect perpendicular dacă trăim aici sau acolo".

„Bravo, Drane. Le-ai servit-o. Și-acum să le arătăm de ce vrem să rămînem. Pentru destrăbălare, rude dragi, pentru destrăbălare. Pe voi vă face cineva? Pe mine, el. Și-l arătă cu degetul pe Drane. Se lăsă pe spate, cu picioarele desfăcute pentru o caldă îmbrățișare, *chemîndu-și partenerul prin gesturi obscene. Falusul bărbatului, cu* bale la gură, tremura în căutarea țintei. Deodată labiile femeii se strînseră brusc, ținute parcă de-o mînă invizibilă, împiedicînd penetrarea.

„Să nu m-atingeți, porcilor! Ființe intagibile și sîcîitoare ce sînteți, cum de vă pîngăriți mîinile imaculate cu păcatul ce-mi sfîșie carnea, stîrnindu-mi plăcere, împingîndu-mă să preacurvesc?

Cum o să spălați această pată a rușinii ce riscă, prin întinderea ei treptată, să devoreze o lume inocentă? Sau ai făcut-o intenționat?", șuieră Alison scăzînd tonul vocii.

Parcă îngrozite de acuzație, vîrtejurile se retraseră, murmurînd:

„Ai întrecut orice măsură. Orice limită pînă la care sufletul eliberat să ni se alăture. A fost alegerea voastră".

Formule de nisip se destrămară neînsuflețite în milioane de particule. Rîsul femeii, ce-și pusese din nou sexul la bătaie, încălzi oarecum atmosfera. Luată pe nepregătite, de valul înalt pînă la cer, ce se ivise lîngă ei, Alison mai avu timp, să-acopere, într-un gest de protecție, inutil în fond, trupul bărbatului ce-i căuta căldura coapselor.

Biografia săptămînii

URSULA K. LE GUIN

Multă vreme, science-fiction-ul a fost un gen literar rezervat aproape exclusiv bărbaţilor, în ciuda unor excepţii totuşi de marcă (Catherine L. Moore, Leigh Brackett sau Alice Mary Norton). Însă, chiar şi asemenea personalităţi, au recurs la pseudonime cu sonorităţi net masculine, cum este cazul Catherinei L. Moore (deseori cunoscută exclusiv sub pseudonimul André Norton).

Totul părea delimitat clar, net, fără ambiguităţi: băiatul /tînărul/ bărbatul mînuieşte cu îndemînare rigla de calcul /eprubeta/ pistolul laser /spada vrăjită/ comenzile astronavei, în timp ce fata /tînăra/ femeia (cu «F» mare), pe cît de frumoasă /candidă/ neajutorată, pe atît de convenţională, aştepta să fie răpită /salvată/ iubită, gata să spună «da» eroului veşnic puternic şi inteligent.

Apariţia, în anii '60, a curentului „feminist" şi a scriitoarelor care nu mai consideră feminitatea drept un handicap a marcat sfîrşitul acestui mit. Alături de Joanna Russ şi Pamela Sargent, Ursula K. Le Guin se înscrie în primele rînduri ale acestei mişcări, care a dus la sfărîmarea barierelor „sexiste" în literatura S.F. Semnificativ pentru poziţia sa este următorul citat dintr-unul din articolele sale inclusiv în antologia „Science-Fiction Studies" (1975): „Una din primele şi din cele mai celebre sufragete (militante socialiste pentru drepturile femeilor - n.n.) spunea că statutul femeii într-o societate este cel mai relevant şi mai sigur indicator pentru gradul de civilizaţie al acelei societăţi. Dacă o asemenea afirmaţie o considerăm adevărată, atunci sîntem îndreptăţite să ne întrebăm dacă literatura S.F. aparţine lumii civilizate". Şi Ursula K. Le Guin a făcut totul ca să „civilizeze" S.F.-ul, ca să redea femeii demnitatea şi un statut demn de ea.

Ursula Kroeber Le Guin s-a născut în orăşelul californian Berkeley, la 21 octombrie 1929. A urmat cursurile Universităţii Harvard, fiind licenţiată în limbi romanice, iar în 1952 a trecut cu brio examenul de doctorat. Absorbită de cariera universitară a debutat relativ tîrziu (la 33 de ani) cu povestirea „APRIL IN PARIS" (trad. rom. „Aprilie în Paris") publicată în revista „Fantastic".

Prin opera sa U.K. Le Guin se încadrează, după cum am amintit, tradiţiei militantismului feminist: eroii săi sînt femeile, iar aceste femei sînt eroice. Spre exemplu în „Semlé's Necklace", singurul personaj de caracter într-o structură socială în plină mutaţie este SEMLÉ, o femeie, care consimte să-şi părăsească pentru o vreme căminul, soţul şi copilul, pornind în căutarea unui colier, simbol al nobleţei familiei sale, pe care bărbaţii, ameţiţi de războaie şi de vin, n-au fost în stare să-l păzească.

O altă femeie, LAIA, este eroina povestirii „The Day Before the Revolution". Ajunsă la vîrsta senectuţii, îşi retrăieşte iubirile întregii vieţi, dar nu se defineşte exclusiv prin aceste amintiri sentimentale. LAIA este o figură istorică, este eroina revoluţiei anarhiste, care refuză însă cultul personalităţii şi nu acceptă să devină o icoană pioasă căreia i se fac pelerinaje şi i se aprind muguri de tămîie. Scriitoarea cîştigă aici un pariu dificil: eroina este o femeie care a schimbat istoria, dar care rămîne o fiinţă cu sentimente omeneşti, care îşi aminteşte şi gîndeşte.

Un alt aspect al operei sale constă în sublinierea faptului că problema statutului femeii se circumscrie într-un anumit context politic şi deci pentru a-l schimba nu este suficient să i se acorde femeii „puterile" bărbatului, ci trebuie, mai de grabă, schimbată societatea.

Ea imaginează deci societăţi diferite care ar permite eliminarea opresiunii. Iată deci cazul planetei ANARRÉS (romanul „The Dispossesed: An Ambiguous Utopia"), unde proscrişii de pe o altă planetă (denumită URRAS) au edificat, cu preţul unui izolaţionism total, o utopie anarhistă bazată pe libertatea absolută a fiecărui cetăţean şi pe punerea în comun a bunurilor. Desigur, acolo nu e paradisul, căci ANARRES este o planetă săracă, care oferă condiţii grele de viaţă. Dar sistemul funcţionează. Unul dintre personaje (SHEVEK) pleacă pe URRAS, planeta soră de care strămoşii s-au izolat şi care trăieşte încă în era marilor monopoluri capitaliste... Alterînd trecutul şi prezentul, ANARRES şi URRAS, autoarea creionează cu un talent remarcabil tabloul contradicţiilor culturale şi sociale ale acestor două lumi, care formează - după cum indică şi titlul romanului - „O utopie ambiguă".

O altă metodă de abordare a temei feministe constă în resurgescenţa mitului „androgynului" în care se întrepătrund valenţe feminine şi masculine, tratat pe larg în romanul „The Left Hand Of Darkness". Acţiunea se derulează pe planeta WINTER, o lume îngheţată, o adevărată împărăţie a zăpezilor eterne, unde nu trăiesc nici bărbaţi, nici femei, ci nişte fiinţe umane care sînt cînd bărbaţi, cînd femei. Nu este deci de mirare că GENRY, trimisul unei civilizaţii tehnologice avansate, prin caracterul său unisexuat le apare drept o creatură monstruoasă. Cu toate acestea, în cursul unei misiuni de salvare, îşi va găsi, în cele din urmă, un aliat (ă). Meticuloasa descriere a planetei WINTER, a religiilor şi culturilor locale, a moravurilor stranii ale acestei populaţii androgine, apropie acest roman de culmile atinse de Frank HERBERT în „Dune".

În schimb planeta ATSHE (din romanul „The Word For World Is Forrest") este în întregime acoperită de păduri locuite de o populaţie umanoidă; paşnică şi visătoare. Dar într-o zi sosesc şi oamenii, cu dorinţa lor înnăscută de dominare şi punere în valoare economistă, de explotare şi colonizare sălbatică... Este povestea unui masacru ecologic, apoi a unei revolte. Un roman impregnat de militarism ecologic de extremă stîngă, o scriitură „angajată".

Alte titluri notabile pot fi considerate: „The City Of Illusions" (contacte între oameni şi extratereşti, antropologie şi etnologie, într-o viziune poetică tipică autoarei) şi „Rocannon's world" (odiseea unui etnolog care descoperă o lume necunoscută şi stranie, care, după moartea sa, îi va purta numele).

O notă aparte face Ciclul „Earthsea" din care au apărut, pînă în prezent, patru volume: „A Wizard Of Earthsea", „The Tombs Of Atuan", „The Parthest Shore" şi „Tehanu".

Acţiunea, extrem de complexă, se derulează într-un univers (paralel?) în care magia joacă un rol identic celui al ştiinţei din lumea noastră. Ne sînt povestite aventurile lui GED ŞOIMUL, pornind de la ucenicie şi pînă la apogeul carierei sale de arhi-vrăjitor, în luptă permanentă cu maleficele forţe ale Răului. Ciclul este considerat una din capodoperele genului „heroic-fantasy".

Ca oricare dintre marile nume ale S.F.-ului mondial (sau naţional), Ursula K. Le Guin îşi are adulatorii, dar şi detractorii, care îi afirmă sau îi contestă talentul, pornind tocmai de la concepţiile de loc ortodoxe ce sînt vehiculate în scrierile sale. În orice caz, fie că încîntă, fie că incită, opera Ursulei K. Le Guin nu lasă pe nimeni indiferent.

Fişă bibliografică:

Ciclul „Earthsea": „A Wizard Of Earthsea" (1968); „The Tombs Of Atuan" (1970); „The Farthest Shore" (1972); „Tehanu" (1991; premiul „Hugo").

Alte scrieri: „April in Paris" (1962; trad. rom. „Aprilie în Paris"); „Darkness Box" (1963); „Rocannon's World" (1966; trad. rom. „Lumea lui Rocannon"); „Planet Of Exile" (1966); „City Of Illusion" (1967); „Winter's King" (1969); „Nine Lives" (1969; revăzută în 1975); „The Left Hand Of Darkness" (1969; premiile „Hugo" şi „Nebula"); „The Good Trip" (1970); „A Trip To The Head" (1970); „Vaster Than Empires And More Slow" (1971); „The Lathe Of Heaven" (1971); „The Word For World Is Forrest" (1972; premiul „Hugo"); „Field Of Vision" (1973); „The Stars Below" (1973); „Directions Of The Road" (1973); „The Ones Who Walk Away From Omelas" (1973; premiul „Hugo"); „The Day Before The Revolution" (1974; premiul „Nebula"; „The Dispossessed: an Ambiguouns Utopia" (1974; premiile „Hugo" şi „Nebula"; „Intracom" (1974); „The Author Of The Acacia Seeds And Other Extracts From The Journal Of The Association Of Therolinguistics" (1974); „Schrödinger's Cat" (1974); „The Batter Is Wide" (1975); „Things" (1975); „The New Atlantis" (1975); „Mazes" (1975); „The Masters" (1975); „Very Far From Anywhere (1976); „The Diary Of Rose" (1976); „The Eye Altering" (1976); „S.Q." (1978); „The Eye Of The Heron" (1978); „The First Report Of The Shipwrecked Foreigner Ko The KadaPPth Of Kerb" (1978); „Malheur Country" (1979); „Malafrena" (1979); „Leese Webster" (1979); „The Pathways Of Desire" (1979); „Two Delays On The Northern Line" (1979); „The White Donkey" (1980); „The Beginning Place" (1980); „Small Change" (1981); „The Phoenix" (1982); „The Wife's Story" (1982); „Some Approaches To The Problem Of The Shortage Of Time" (1982); „Sur" (1982); „Allways Coming Home" (1985); „Buffalo Girls, Won't You Come Out Tonight" (1987; premiul „Hugo"); „Semle's Necklace"; „Anunţarea unei expediţii).

Culegeri: „The Wind's Twelve Quarters" (1975); „Orsinian Tales" (1975); „Hard Words And Other Poems" (1981); „The Compass Rose" (1982; premiul „Ditmar"/Australia); „Bufalo Girls And Other Animal Presences" (1987).

Eseuri: „The Language Of The Night: Essays On Fantasy And Science Fiction" (1979); „Dancing At The Edge Of The World: Thoughts Of Words, Women, Places" (1989).

Antologii: „Nebula Award Stories - No. 11" (1976); în colaborare cu Virginia Kidd (soţia scriitorului James Blish): „Edges" (1980) şi „Interfaces" (1980).

Referinţe critice: George Edgar Slusser - „The Farthest Shores Of Ursula K. Le Guin" (1976); Barbara J. Bucknall - „Ursula le Guin" (1981).

Mihaela şi Cristian IONESCU

N.R. – Începînd din numărul viitor vom publica nuvela Ursulei K. Le Guin: „Lumii îi spuneau Pădure" („Hugo" 1972)

ȘI TOTUȘI ... ADEVĂRAT!
ȘI DACĂ E ADEVĂRAT, ÎNSEAMNĂ CĂ SE ÎNTÎMPLĂ CEVA PESTE PUTEREA MEA DE ÎNȚELEGERE.
ÎAR ...
CHESTIA ACEEA MI-A DAT ...
...MISIUNEA...
TUUT! TUUT! TUUT!
ALARMĂ! ÎNCEPE DISTRACȚIA!
ȘI DACĂ AM O MISIUNE, ... HAI BRIAN S-O ÎNDEPLINIM! ...
... REȚEAUA DE COMPUTERE ...
REPEDE!
TUUT! TUUT!
...SINGURA IEȘIRE DIN SITUAȚIA ASTA AR FI ... PE ACOLO.
ȘI ACUM, REPEDE SUS. ÎI AUD VENIND.
ȘI ... CUM CULOARELE VOR FI PLINE DINTR-UN MOMENT ÎN ALTUL ...
KLANK!
ACOLO! REPEDE E CEVA ACOLO
DA! SÎNT GĂRZILE LUI! NU POATE FI DEPARTE.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025